

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL
RÍMEK PÓRÁZ NÉLKÜL,
SZABADJÁRA ERESZTVE

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

**RÍMEK PÓRÁZ NÉLKÜL,
SZABADJÁRA ERESZTVE**

HANGULATI ELEM
VERSEIM ÉS PRÓZÁIM GYŰJTEMÉNYE
RÍMHÁNYÓ ROMHÁNYI JÓZSEF EMLÉKÉRE
E- KÖNYV
RÉGI ÉS ÚJ ÍRÁSAIMBÓL
KIADOTT KÖNYVEIM 23.
ÖTVENÖT HANGULATI ELEM, EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL

EMLÉKKÖNYV RÍMHÁNYÓ ROMHÁNYI JÓZSEF
SZÜLETÉSÉNEK SZÁZADIK ÉVFORDULÓJÁRA
AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

Kapcsolattartás: nagy.vendi54@gmail.com

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.
KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK ODAFIGYELÉSÉT,
CSOMOR HENRIETT BORÍTÓ TERVEZŐ.

A KÖNYVÖN NAGY VENDEL FÉNYKÉPE LÁTHATÓ

MÁKVIRÁG, FOTÓMONTÁZS
KELEMEN GYÖRGYNÉ EDIT MUNKÁJA

A BELSŐ BORÍTÓN A SZERZŐ KÉPE
STÚDIÓFELVÉTEL

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON
MINDEN JOG FENNTARTVA
OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.

A KÖTETET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓPROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2021-BEN, ŐSZRE KÖNNYED OLVASMÁNYNAK.

RÍMHÁNYÓ ROMHÁNYI JÓZSEFNEK AJÁNLVÁ.

A SZERZŐ HUSZONHARMADIK, JUBILEUMI KÖTETE
A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

TARTALOMJEGYZÉK, KERESŐ

01. ELŐSZÓ, SZEGZÁRDI NAGY VENDEL
02. AJÁNLÓ, ROMHÁNYI JÓZSEF ÉLETRAJZA A WIKIPÉDIÁBÓL
03. ÁPRILISI BOLOND VERS
04. TAVASZI MEGÚJULÓ ZSONGÁS
05. TOMBOL A NYÁR
06. VENDI BOHÓC
07. PARÁZS VARÁZS
08. VAKOND OKOK
09. CSODÁS UNOKÁK ALEXA, BIANKA ÉS DÁVID
10. PAPA MONDJ EGY MESÉT

RÍMHÁNYÓ BLOKKOK

11. POLITICUSZ - DEMOKRATICUSZ - HUMANICUSZ ja és HUNGARICUSZ
12. FOGSZ TE MENNI
13. A HANGYÁS ÉS A PRÜCSÖK
14. AZ APÓ CSUDÁLATOS SZÁJA
15. VENDEL NEVE NAPJÁN OKTÓBER 20.
16. NÉVNAPI DUÓ VERS, MIKS MÁRIA - NAGY VENDEL
17. RÍMELŐ SZÉP SOROK SORBAN SORAKOZNAK
18. HAMIS A DAL
19. ESTE AZ UTCABÁLON
20. HOVÁ?
21. HÚSVÉTI BOLONDOZÁSOK
22. AZ ÍGÉRET SZÉP SZÓ
23. KACSASTAFÉTA
24. EGY CSÉSZE FORRÓ KÍNAI ZÖLD TEA
25. KÍNAI MESÉK VILÁGA

SAJÁTOS PRÓZÁIM, SAJÁT KÚTFŐMBŐL A HUMOR JEGYÉBEN

26. UHU BAGOLY, A TEREMŐR
27. A BOHÓCORR
28. HITELÜNK VAN?
29. LOVAS ÚR
30. BOCSÁNAT, HÜLYE VICC VOLT
31. CÉGALAPÍTÁS
32. KÓMA
33. HÁROM KAVICS A HŰTŐBEN
34. MÁRCIUS IDUSÁN
35. NEVED MUTATJA KI VAGY?
36. BARÁTAIM ÉS EGYÉB EMBERFAJTÁK
37. PINCÉIM

ÖSSZE-VISSZA VERSEIM

38. ÖSSZE-VISSZA VERS
39. ÖSSZE-VISSZA DAL
40. A PÉNZVÁLTÓ
41. A NAGYOTMONDÓ MESE
42. A SÜLT KACSA HÚLT HELYE
43. OKNYOMOZÓ RIPORT

44. ŐSI ŐSZTÖN
45. ROMA REGE
46. KEDVES DIETETIKUSOM
47. VAKONLÁTÓ
48. KIÁLLÍTÁSON
49. UHU BAGOLY
50. SZÁMÍTÓGÉP
51. ZENGŐ HARANG
52. BOSZORKÁNYTÁNC
53. NYÍLNAK A HIBISZKUSZOK
54. TESTAMENTUM
55. JÁNOSÁLDÁS

01. ELŐSZÓ, SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

ELŐSZÓ A HUSZONHARMADIK KÖNYVEMHEZ

KEDVES OLVASÓ BARÁTAIM !

Elnézést kérek ezért a bizalmaskodónak tűnő megszólításért, de gondolom, ezt a könyvet barátaim, híveim ütik majd fel, nem pedig az egyre szaporodó ellenlábasaim.

Régebben mintha nem lettek volna ennyien, de jelen pillanatban ne kutassuk ennek az okát. Majd egy nyugalmasabb időszakban erre a dologra is rákereshetünk.

Az idő múlásával és az öregedés közelségével mintha gyarapodott volna a számuk, egyenes arányossággal.

Bizonyára, mint mindig, én vagyok a hibás, hiszen a betegnek, a vevőnek és az olvasónak mindig igaza van. A kritikusnak nemigen, és ő csak a maga nevében beszéljen, első szám első személyben.

Legtöbbjük nem hivatásos műkritikus, csak önjelölt, mindenben akadékoskodó dilettáns.

Ez a könyvem, amelyik a huszonharmadik sorozatszámot viseli, tulajdonképpen egy gyűjteményes válogatás, egy sajátos stílusú, ihletésű író ember születésének századik évfordulójára szerkesztett össze, RÍMHÁNYÓ ROMHÁNYI JÓZSEF tiszteletére.

Ebben az évben volt a sajátos humoráról ismert, rendkívül népszerű költő születésének századik évfordulója.

Őneki kívánok tisztelegni ezekkel a hasonló stílusban megírt versekkel, humoreszkekkel, a sajátos humorban megírt alkotásainak és magának a költőnek, írónak, műfordítónak, operák szövegeinek fordítójának és rajzfilmek szövegírójának.

Már egészen ifjú koromban elbűvöltek a könyvek, és mondhatnám, hogy már kisiskolás koromtól kezdve a betűk megismerése idején olvastam verseket, meséket, az egyszerűbbnek tűnő Petőfitől kezdve Jókaiig, majd hatással voltak rám a hazai klasszikusok, mint például Gárdonyi vagy Mikszáth, de felsorolni nem kívánom, hogy kiken keresztül jutottam el a nagy hazai és külföldi klasszikusok irodalmához. Felső koromtól kezdve magam is próbálkoztam a rímelő versformákkal, eleinte tanáraink somolygását, később lapszerkesztők bosszantását értem el velük. Néha kikapcsolódtam a humor irányába, Karinthy és a méltatlanul nem helyén kezelt Rejtő Jenő írásain nevetve, majd a televízióból megismert Romhányi zseniális mondatai varázsoltak el, és kedvenc olvasmányom lett a Szamárfül nevű kötet, mely napi ihletőmmé vált.

Szegszárd is elég gazdag írók, s költők országos arányában, akiket kötelezően kellett olvasnom, hiszen én is itt élek, és lokálpatrióta is vagyok, és nem csalódtam bennük, és így megértettem, hogy a földrajzi születési és lakhely nem mindig meghatározó a tehetség kibontakozásához. Bár ez sok esetben némi gátat adhat, de a tehetség, ha ki akar törni, az kibuggyanik, akárhol születik is valaki.

Az azért más kérdés, hogy nagyon nehéz bejutni manapság a kortárs irodalomba, pláne vidékről, és látássérültként.

Példának okán említek pár nevet: GARAY JÁNOS, BABITS MIHÁLY, MÉSZÖLY MIKLÓS, ORDAS IVÁN, BAKA ISTVÁN, CSÁNYI LÁSZLÓ, és még hosszasan sorolhatnám,

de nem akarok parttalan lenni ebben a sokadalomban, pedig megérdemelnék, hiszen a névsor még sokkal hosszabb is lehetne.

Legtöbbjükről intézményeket, utcákat, tereket nevezett el a hálás utókor.

Mindezekről a szerzőktől sokat tanultam, és hasonlítani szerettem volna művészetükhöz, bár soha nem mertem a magasságukba emelni önmagamat. Jelen esetben a rímhányós stílus megihletett, gondolva, hogy ez egy könnyed műfaj, de ez persze nem igaz, ebben a formában pedig semmiképpen. Próbálok a témák kiválasztásában és megvalósításában egyéni sajátosságokat mutatni, nehogy plágium vádjával illessenek, bár elég hamar lebuknék a FRÉDI, BÉNI utánzásával.

Nem is beszélve a sok állatfigurák megszemélyesítéséről, emberi karakterek állatbőrbe bújtatott kifigurázásáról.

Tehát tisztelgek ROMHÁNYI JÓZSEF munkássága előtt, és ha már egy-két írásom hasonlít az Ő munkáihoz, már megérte megpróbálni. Bizonyára én nem fogok eljutni a százregényes Jókaiig, vagy a zseniális Gárdonyi regényekig, és Ő még novella, dalszövegek és zeneszerzés területén is példa értékű volt. Számomra a példaképek az ilyen alkotó emberek, és nem a jelenkor lebutított szellemiséget idéző celebeket tartom követendő példának. Az értékrendek igencsak megváltoztak.

Kérem, ha vidámságra vágynak, olvassák ezt a könyvet, nem sok, csak ötvenöt írás van benne, mi ez egy érző kebelnek. Ha netán nevetni volna kedvük, ne fogják vissza magukat, nem véletlen a dolog, magam is lubickoltam benne írás közben. Hálásan köszönöm, hogy felkerestek, jó mulatást kívánok, ha tetszenek a humorbombák, akkor jelezzék felém is, hogy tudjam, nem a Holdra löttem fel ezeket a gyilkos glosszákat, karcolatokat, humoreszkeket.

A stílus és a témaválasztás igencsak nagy merítést kínál, a műveket a fogyaszthatóság kedvéért kissé cizelláltam.

Jó mulatást kívánok, és szebb reményekkel kecsegtető Boldog új esztendőt kívánok. Mély tisztelettel,

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

Szekszárd, 2021. 12. 20.

nagy.vendi54@gmail.com

02. AJÁNLÓ, ROMHÁNYI JÓZSEF ÉLETRAJZA A WIKIPÉDIÁBÓL

Romhányi József (költő)

A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából

Ez a szócikk a költőről, íróról szól. Hasonló címmel lásd még: Romhányi József (egyértelműsítő lap).

Született 1921. március 8.[1][2][3]

Nagytétény[2]

Elhunyt 1983. május 7. (62 évesen)[1][2][3]

Budapest[2]

Beceneve Rímhányó

Állampolgársága magyar

Nemzetisége magyar

Gyermekei Romhányi Ágnes

Foglalkozása forgatókönyvíró, műfordító, költő

Kitüntetései Magyarország Érdemes Művésze díj (1983)[2], eMeRTon-díj (1986)

Sírhely Farkasréti temető (26/1-9-98)[2]

Romhányi József (Nagytétény, 1921. március 8. - Budapest, 1983. május 7.) magyar író, költő, műfordító, érdemes művész (1983).[4]

Tartalomjegyzék

1 Élete

2 Művei

2.1 Művei alapján

3 Magyar Rádió

4 Díjai

5 Jegyzetek

6 Források

7 További információk

Élete

Romhányi József édesapja zsidó származású, édesanyja pedig katolikus volt. Ő is katolikusnak született, de szívesen beszélt zsidó gyökereiről.[5] Egyetlen gyermeke van, Romhányi Ágnes.

Eredetileg muzsikusként készült, a Székesfővárosi Felsőbb Zenei Iskolában tanult, brácsán játszott. 1951-től a Magyar Rádió dramaturgjaként, majd 1957-től az Állami Hangverseny- és Műsorigazgatóság művészeti vezetőjeként dolgozott, 1960-1962 között pedig a Magyar Televízió szórakoztató rovatának művészeti vezetője volt. 1962-től haláláig a Rádió Zenei Főosztályának dramaturgjaként dolgozott.[4]

Számos magyar opera szövegkönyve került ki tolla alól, így Sugár Rezső Hunyady című oratóriumának (1953), Horusitzky Zoltán Báthory Zsigmond (1960) és Ránki György Muzsikusz Péter (1963) című operájának szövegírója volt.[4]

Operalibrettókat (Gluck: Orfeusz, Rossini: Ory grófja, Carl Orff: Az okos lány) és musicaleket fordított.[4] Az utóbbiak közül legismertebb a Macskák (1983).

A Lúdas Matyi (r. Dargay Attila), Hófehér (r. Nepp József) forgatókönyvírója.

A Színházi adattárban regisztrált bemutatóinak száma 211.[6]

A nagyközönség elsősorban játékos állatverseit ismeri, ezeket halála után, Szamárfül néven adták ki, [5] másrészt számos rajzfilm szövegének szerzőjeként emlékezhet rá. Az ő nevéhez fűződik például A Mézga család, melynek három sorozatát dolgozta ki Nepp Józseffel együtt a Pannónia Filmstúdiónál, a Kérem a következőt! (Dr. Bubó, 1973-1974), a Mekk mester, (1973) valamint a Flintstone család - magyarul: Frédi és Béli, avagy a két kőkorszaki szaki - több mint negyven epizódjának bravúros szövege. A mindezen műveiben megnyilvánuló színporkázó verstehetsége nyomán hamar elnyerte a „Romhányi, a rímhányó” nevet.[7]

Ő írta a Párizsban szép a nyár című sláger szövegét, amely a Két vallomás című filmben hangzott el. Az előadó: Horváth Tivadar, a zeneszerző Ránki György volt. Az 1957-ben készült filmet rendezőként Keleti Márton jegyezte.

Művei

Mese az egér farkincájáról (Minerva, 1966)

Bömbi (Minerva, 1967; Aranyhal, 1999)

Tíz pici coca (Móra, 1969)

Mézga Aladár különös kalandjai (regény) (Móra, 1974, 2000)

Misi meséi (Magyar Nők Országos Tanácsa, 1979)

Doktor Bubó (Móra, 1979, 1981, 1999, 2002, 2003; Pannónia, 1985)

Szamárfül (Móra, 1983 [már posztumusz]; Gulliver, 1991, 1994, 1995, 1997, 1998, 1999, 2003); Nagy szamárfül (Alexandra, 2006; válogatta és szerkesztette Rigó Béla, ill. Nagy Péter); második, felújított kiadás (Rigó Béla utószavával, Buzay István grafikáival; 2012, 2016)

Művei alapján

A Mézga család: képernyőképes krónika (Móra, 2003, 2005), Romhányi József és Nepp József nyomán írta Rigó Béla (valamint Ternovszky Béla, Csákovics Lajos és Weigert Miklós[8])

Ez opusz? - Ifjanczi versek (hangoskönyv 2 CD-n, válogatás a Szamárfül anyagából Geszti Péter előadásában; Kossuth Kiadó / Mojzer Kiadó, 2004)

Magyar Rádió

„...Romhányi József nevét - ... - az ötvenes évek elején már kezdte megismerni az ország. Pedig nem volt kikövezve előtte minden út. Kemény Egon, az oly korán örökre eltávozott, kitűnő zeneszerző mesélte egyszer, hogy nem sokkal a felszabadulás után, de amikor már teljes erővel működött a Magyar Rádió - bevitte a még ismeretlen és rendkívül fiatal Romhányi Józsefet a stúdióba, s bemutatta valaki illetékesnek: itt van ez a fiú, bravúrosan versel, nagyszerűen ért a muzsikához és a magyar prozódiahoz. Romhányi Józsefet persze nem fogadták egyszerűen tárt karokkal, még Kemény Egon ajánlására sem. Miután viszont letette az asztalra első dolgait, muzsikáló és szinte hibátlan rímelőkészségről tanúskodó, játékos léptű dalszövegeit - megtört a jég. Nemsokára megkezdődött a rádió munkája új magyar operettekért, zenés játékokért, és Romhányi József versei meg szöveggönyvei ott voltak az úttörők között. Májusfa, Talán a csillagok... - rádióhallgatók több korosztálya emlékezik ezekre a címekre, arra például: hogyan énekelt Gyurkovics Mária a Hópehely-keringőt („Hópelyhek, hópelyhek, - csillámló jókedvet - hintsetek... „), Romhányi dalszövegeit Kemény Egon muzsikájára. Akik valamennyit is értettek ahhoz, amit ez a fiatalember csinált, tudhatták: nemesen azt viszi tovább a szövegírásban, amit Gábor Andor, Harsányi Zsolt, Harmath Imre, Szilágyi László művelt igen magas szinten... Film Színház Muzsika, 1983.05.21. Részlet Dalos László írásából: Búcsú Romhányi Józseftől”

Kemény Egon - Mesterházi Lajos - Szász Péter - Romhányi József: „Májusfa” (1949. május 1.) Nagyoperett rádióra, az első rádióoperett. Szereplők: Fábry Edit (ének), Ferrari Violetta, Horváth Tivadar, Pándy Lajos, Darvas Iván, Kárpáti Zoltán, Rátonyi Róbert, Rafael Márta, Ruttkay Éva, Gera Zoltán. Rendező: Dr. Rácz György. A Fővárosi Operettszínház Zenekarát Majorossy Aladár vezényelte. A „Májusfa-keringőt” a rádiófelvételen (1950) Gyurkovics Mária énekelte.

A „Májusfa” zenéje nagy sikert aratott, a rádióhallgatók kívánságára készült el az új rádiós műfajt teremtő darab szilveszteréji folytatása, „zenei ikertestvére”: Kemény Egon - Szász Péter - Romhányi József: „Talán a csillagok” (1949. december 31.) Rádióoperett. Szereplők: Gyurkovics Mária, Bán Klári, Gyenes Magda, Rátonyi Róbert, Hadics László. A Magyar Rádió Szimfonikus zenekarát Lehel György vezényelte.

„Az elrabolt asszony” rádiójáték (57 perc), Bemutató: 1949. január 16. Vidám zenés játék Boccaccio novellájából írta Bihari Klára. Zenéjét Romhányi József verseire Kemény Egon szerezte. Szereplők: Riccardo - Mátyai Lajos, Bartolomea, a felesége - Komlós Juci, Paganino de Mare, a kalóz - Gábor Miklós, Bianca - Petress Zsuzsa Zenei rendező: Járfás Tamás. Rendező: Rácz György.

Díjai

Érdemes művész (1983)

eMeRTon-díj (1986) /posztumusz/

Jegyzetek

[1] Integrált katalógustár. (Hozzáférés: 2015. október 16.)

[2] Petőfi Irodalmi Múzeum névtér. (Hozzáférés: 2018. október 8.)

[3] BnF források (francia nyelven)

[4] szerk.: Kenyeres Ágnes: Romhányi József, Magyar életrajzi lexikon. Budapest: Arcanum (2001). Hozzáférés ideje: 2009. november 22.

[5] Reményi Gyenes István. A könyv címe: Ismerjük őket? Zsidó származású nevezetes magyarok arcképcsarnoka. Budapest: Ex Libris (1997). ISBN 9638553014

[6] 2010. november 1-i lekérdezés. Részletezés: 74 szerző; 86 dalszöveg; 51 fordítás

[7] Irodalmi Jelen

[8] FSZEK-katalógus

Források

Reményi Gyenes István: Ismerjük őket? Zsidó származású nevezetes magyarok arcképcsarnoka, Budapest, Ex Libris kiadó, 2000., ISBN 9638553030

Magyar életrajzi lexikon

Színházi adattár honlapja, szinhaziadattar.hu

Kemény Egon Wikipedia

További információk

A magyar Wikidézeten további idézetek találhatóak Romhányi József témában.

Romhányi József a PORT.hu-n (magyarul)

Romhányi József az Internet Movie Database oldalon (angolul)

Romhányi József (költő) az Internetes Szinkron Adatbázisban (magyarul)

Online Hallgatható versei

Szamárfül című kötete (részletek)

Életrajz a Magyar Rádió Kincsestárában, hallgatható riport
ujhumor2_romhanyi.rm[halott link]
Szerzői adatlapja a Molyon

Nemzetközi katalógusok WorldCat

VIAF: 85044004

PIM: PIM68973

LCCN: no93007779

ISNI: 0000 0001 1999 4242

GND: 127212337

NKCS: ola2007364986

BNF: cb164180700

03. ÁPRILISI BOLOND VERS

ÉLJEN ÁPRILIS ELSEJE

Gondolj a világra,
Ami nem így sárga,
Hanem így sárga.
Nem keresztbe,
Hanem hosszába.
Aki nem tud úszni,
Az ne másszon fára,
Mert elüti az autó.
Fodrozó víztükör
Végre valahára.
Amikor már minden odvas,
Kiskalapom zergetollas.
Vagy máshogy mondom,
Zergetollas kiskalapom.
Ne legyen rá semmi gondja,
Egy zergének nincsen tolla.
Sárga répa,
Zöld ribizli,
Elfelejtett
Biciklizni.
Hideg télben,
Forró nyárban
Ki a hóból,
Be a zöld kukoricásba.
Kovászozott
Zöld uborka,
Kígyó toll és
Béka háj,
Varjú szárny és
Sündisznó máj.
Söprű nyélen
Csúf boszorkány.
Lángot hányó
Tüzes sárkány,
Kecses ívű
Szép szivárvány.
Csípős szagú
Reszelt torma,
Gondolj vissza
E sorokra
Harapd a kalácsot
Fecskefarokra.
Mindenki oly
Lüke forma.
Április bolondja,

Május számara,
Talán még én is.

2020. április 01.

A vers hangos linkje a Youtube-ról. Katt rá:

<https://www.youtube.com/watch?v=GqtEDx3O-d4&t=8s>

Saját nevemen megtalálják a Youtube-bon:

<https://www.youtube.com/watch?v=rzcr6CKPn1U>

04.

TAVASZI MEGÚJULÓ ZSONGÁS

LOCSOLÁSRA VÁRÓ KARIKÁZÓ VERSEZET

Batyum sarkát megoldottam
gondolatim kibogoztam
szavaim csodás csokorba fontam
fekete csizmámmal toppantottam
ajtótokon koppantottam
tavaszi virágot ím elhoztam
gyöngykoszorúm kezedbe adtam
fiatalságom neked adtam
liliomszálam hervasztottam
harangokért megharcoltam
lányságomért virrasztottam
fekete ruhámban elgyászoltam
topánkám is tippen-toppan
hívlak kérve gyere ki a fényre
most már ne gondolj a télre
kannám vizét loccsantottam
locsolásra várakoztam
csizmám sarkát elkoptattam
sarkantyúmat koccantottam
gyöngykavicson kippen-koppan
vagy ha nem hát rippen-roppan
anyád lelkét bosszantottam
örömet hozzád lám elhoztam
eljöhetnél vélem a bálba
derekad fognám őrjítő táncba
lányok táncolnak karikába
kart karba öltve futnak az útra
senki nem ugrik bele a kútba
éjjeli Hold már fent világlik
ezüstös hídon átsugárzik
ifjúi hév a szívvel játszik
fiú a lánnyal most cicázik
gond a bajokkal elszaladna
száj a szájra csókot adna
bánat végre elmaradna
belehalna a tavaszba
odanézhetsz bátran a Napba
életigenlő hős diadalra
tavaszi zsongás ömlik nyakadba.

Szekszárd, 2021. 04. 08.

05. TOMBOL A NYÁR

KÁPRÁZATOS VÍZIÓ HÚS PÁLMAFÁKNAK ÁRNYA ALATT

Tomboló nyárban,
Negyven fok felett,
Ha lehunyom a szememet,
Elmélázva, elmerengve,
Könnyű testedet látom
Forróságtól elpilledve,
Kifeküdve mustrára,
Lepihenve plédekre,
A Te szemed is félig lehunyva,
Alélt testedre simulva
Naptej csillan olvadva,
Kókusznak édes leve,
Kezeiddel felkenve,
S pilláid homályából
Izmos testek duzzadását látod,
Érzéki szerecsenek állnak körülötted,
Pálmaágakkal legyeznek,
S strucctollak susogását hallod,
S lágy szellő simogatja
Elalélt testedet,
Ajkadon hűvös koktél enyhíti szomjadat.
S egyszer csak egy kellemes tenyér simogat,
Kéjesen mozdul szembogarad,
Óh, azok a zöld cicaszemek,
Félálmodból lassan felderengsz,
Hús, határozott és kemény
Volt ez a kéz,
Szolga ezt nem tenné...
Királynői erény.
Hirtelen kinyitod a szemedet,
De nincsen más ott csak én...
Ki hódolód lehetne.
S pilláid alól
Eloson az erény,
Ködbe olvad az álom,
Mint egy kósza vízió,
Hamis, csalfa illúzió.

2021 forró nyarán, június 23.

06. VENDI BOHÓC

BOHÓC DAL

Itt van már az
Ingyencirkusz,
Gyerekek, gyerekek.
Eljöttünk, hogy
Jókedvűek
Legyetek, legyetek.
Itt van,
Nagyon jó
Ez a nagy szenzáció
Eljött,
Nagyon jó
Itt a nagy attrakció.

Tárará bummsztiré, tárará bummsztiré

Orra piros,
Haja kóc.
Ilyen ember
A bohóc.

Fél kezével
Kézen áll,
A másikkal
Trombitál.

Egy keréken
Rohangál,
Drótkötélen
Szaladgál.

A társát jól
Elveri,
Söprűjével
Kergeti.

Lisztet szór a
Fejére,
Tojást üt rá
Ebédre.

Tárará bummsztiré tárará bummsztiré

Orrlyukával
Furulyál,
Fésűjével
Muzsikál.

A létrával
Sétálva,
Összecsurkja
Széttárja.

Tele vödröt
Dönt rája,
Vizes lett a
Ruhája.

A lábával
Üstdobol,
Közben körbe
Gyalogol.

A gyerekek
Nevetnek,
Percet is
Ehetnek.

Egy kismajom
Elveszi,
Kupolába
Felviszi.

Tárará bummsztiré tárará bummsztiré

2019

07. PARÁZS VARÁZS

DALSZIPORKA
CIRKUSZI CSODÁK

REFRÉN...

Vár a kerek világ engem,
érezem Hozzád el kell mennem,
hozom a cirkuszi csodát,
sziporkázó parázs varázst.

Eléd barátodként állok,
közben varázslóvá válok,
hidd el, amit mutatok ma,
dicsfény árad a manézsra.

.....

Sátor előtt marsot fújnak
nagydobokkal üstdobolnak
bohócokkal hívogatnak
pereceket osztogatnak
nevet kinek foga rése
akár cirkusz kerítése
botlanak a sátorvasban
cirkusz nevére mutatnak
reklámfény a kupolában
hirdeti a nagyvilágba
csoda készül a manézsban
páholyokba invitálnak
gukkereket is kínálnak
ponyvák között bevonulnak
artistái a világnak
kerek szemek kitágulnak
gyermek lelkek csodát várnak
porondszolgák sorfalat állnak
fűrészporos manézs felett
reflektorok fényesednek
porondmester frakkban lép fel
karmester egy tust vezényel

REFRÉN...

Vár a kerek világ engem,
érezem Hozzád el kell mennem,
hozom a cirkuszi csodát,
sziporkázó parázs varázst.

Eléd barátodként állok,
közben varázslóvá válok,
hidd el amit mutatok ma,
dicsfény árad a manézsra.

.....

hinta leng a levegőben
csodás a hölgy csupa tüllben
fogóember vasmarokkal
kezét várja biztonsággal
légtornász csuklója kattan
dobpergésre cintál csattan
műsor végén háló huppan
egy nagy gömbön zsonglőr döncöl
levegőben labda röpköd
tűzkarikák s buzogány
villám kézzel hajigálja
néhányat lábbal is csinálna
megtapsolja egy foka
orrán pörög a labda
hajfonaton függeszkednek
fent a légben baletteznek
kitárt karral forgolódnak
ferde szemmel morgolódnak
kínaiak sárga fényben
tündökölnék kék selyemben
piros csizmával toppantva
dobbantóról felugorva
szaltóznak a levegőben
lovagolnak a westernben
apró póni fut utánuk
bóbitája áll rezegve
majom huppan a nyeregbe
kalapjával lengedezve
kupoláról leeresztve
medve mászik a kötélre
végén hogyha jó a kedve
vidáman táncol a medve
a porondon bohóc várja
füléig ér piros szája
orra krumpli haja kóc
ilyen ember a bohóc
kockás nadrág nagycipő
kezdődik a hajcihő
ha elveszik amin játszik
azt kiáltja... van máásiííík

REFRÉN...

Vár a kerek világ engem,
érezem Hozzád el kell mennem,
hozom a cirkuszi csodát,
sziporkázó parázs varázst.

Eléd barátodként állok,
közben varázslóvá válok,
hidd el amit mutatok ma,
dicsfény árad a manézsra.

.....

rúdra fut egy akrobata
nem ragacsos a talpa
két karjával átkarolja
lecsúszik ha azt akarja
lábán vállán feszül izma
ez az igazi karizma
besétál egy oroszlán
nem fér ki a rácson tán
utána egy orosz lány
mérge kigyó a nyakán
veszélyt sejtető nyaklánc
párduc ül a teve hátán
gepárd egy csíkos zebrán
paripákon lovagolnak
tűzkarikán átugornak
megindul a szafarin
vezeti egy beduin
lebukik a szaharai Nap
elefántok trombitálnak
ormányukban faborotva
borbélymester fehér habja
felharsan az Aida
búcsút int sok artista
bevonulnak a dalra
vastaps a jutalma
véget ér a móka mára
kialszik a rivalda
éjszakába nyúló esten
a fények kihunynak csendben
vége a parázs varázsnak
a sok-sok élményt mindenki
elviszi magának.

REFRÉN...

Vár a kerek világ engem,
érezem Hozzád el kell mennem,
hozom a cirkuszi csodát,
sziporkázó parázs varázst.

Eléd barátodként állok,
közben varázslóvá válok,
hidd el amit mutatok ma,
dicsfény árad a manézsra.

Szekszárd, 2019. július 22

08. VAKONDOK OKOK

EZ A VERS ÁLLATIRA SOK JÓ SZÓ

Feneketlen tóban
Kézzel fogok halat,
Fent a magas légben,
Guggoló madarak,
Szállnak az ég alatt.
Bundába öltözve
Málnázik a medve,
Pici majom nevet,
Ugrik egy perecre.
Morzsákat a hangyák
Szorgalmasan hordják.
Mellettük egy tücsök
Húzza a vonóját.
Lusta éti csiga
Csúszik az avarban,
A meztelen csiga
Soha sincs zavarban,
Ő már hajléktalan.
Puha talpú cica
Kergetne egeret,
De a szürke egér
Régen éhen veszett,
Mert templom egere.
Egy sas magasan száll,
Nem fél a sok bogár,
Hiszen a sasmadár
Nem kap legyek után.
Lusta lajhár mászik
Zöldellő faágon,
Elalszik útközben,
Nincs dolga e világon.
Szélfűtta sörényű,
Száguldó vadlovak,
Hamar leváltotta
Őket a gyorsvonat.
Libák mennek sorban,
Szépen, egymás után.
Úgy kerülnek tálba,
Ahogy jöttek, bután.
Az állatvilág elnyúlik
Minden égtájjig,
De meddig nyúl a nyúl?
Csupán a répáig.
Hang hallatszik a légben,
Fülemüle hangicsál,

Kis egérke rágicsál.
Ugró veréb csicsereg,
Füstifecske ficsereg.
Uhu-bagoly huhorász,
Csengős csikó nyihorász,
Kicsi kocsi csikorog,
Vásott kölyök vigyorog.
Farkaskoma vicsorog.
Riadt madár rikoltoz,
Szarvasbika barcog,
Tavi béka vartyog.
Fapapucsod klaffog,
Gumicsizma cuppog.
Bőrbakancsod csattog,
Kukorica pattog.
Szélfűtta fa tekereg,
Korhadt törzse nyekereg.
Száras ága recseg-ropog,
Tarka harkály kipeg-kopog.
Gesztenye hull, kopp-kopp,
Ugrik a nyúl, hopp-hopp,
Szaladgálunk ide-oda
Ezredéve idestova.

09. CSODÁS UNOKÁK

IGAZGYÖNGYÖK KAGYLÓK REJTEKÉBEN
ALEXA, BIANKA, DÁVID ÉS A GÓLIÁTOK

ALEXA KETTŐ ÉVES

Csicsergő csöpp cseresznyeszája
Csodájára csendül csacsogva.

A neve: Alexa.

Piros pöttyös

Pörgős ruhája

Perdül forogva.

Hajcsat kerül

Szöszke hajába.

Faragok Neki

Bicskával, fából

Kisökröt, s jármot.

Háncsból fonok

Aranyos istrángot

Csuhéból kötök

Sárga hajú bábót.

Elmesélem Neki

A mesés világot.

Megfejtjük közösen

Az éjszakai álmot.

Fejét simítva

Megszédülök, olykor,

Egyensúlyomat elveszítem,

Azonnal ugrik:

Papa, megkeresem!

2012

BIANKA EGY ÉVES

Bianka, pici lány,

Csöppnyi lénye

Csupa báj.

Apró lába

Tipeg-topog,

Topánkája

Kipeg-kopog.

Kis kocsija

Nyikorog,

Fogacskája

Csikorog.

Fitos orra

Fintorog.

Meggyszín szája

Mosolyog.
Gyöngyfogak közt
Kacaj fakad,
Gurul mint a
Karika.
Tündér lány
A BIUSKA.

2012

Megjegyzés: A harmadik unokám éppen félúton van a megszületés felé.

DÁVID ÉS A GÓLIÁTOK

Másképpen kelt fel a Nap
Mintha tudná
Történelmi ez a mai
Tavaszi virradat.

S szaladgálnak
Vad Góliátok,
Pusztítók hatalmai,
Féltők rémálmaival.

Hé! Valaki!
Itt vagyok!
Magam vagyok la,
Figyeljete énrám:
Hogyha szeretni kell
Egyel több
A létszám.

Megszületett Dávid,
A kisunokánk.
Koccintsunk érte kupát.
Mi végre?

Egészségére!

2012. április 18-án

10. PAPA, MONDJ EGY MESÉT

MONDOK PÁR MESÉT AZ UNOKÁKNAK

VAKOS VERSES MESE

VAKONDOK OKOK

Papa mesélj nekünk.

Körülvesz egy csudavilág,
körbeülnek az unokák.
Mindegyik mesére vár,
egy fiúcska és két kisleány,
kinyílik a mesetár,
az örök kíváncsiság
gyakran visszajár.

Papa, mesélj,
olyant, amilyent csak te tudsz,
amelyik a te szavadon fut,
és a boldogságig jut.

Papa,
Meséld el,
Milyen a csillag,
Tudom,
Nem látod,
Sötét az éjszaka,
S nem jön az álom.
Papa,
Meséld el,
Hiszen még nem értem,
A tündöklő Napot,
Ami a fejünk fölött ragyog.
Meséld el
Az eget és a földet,
A közte háborgó tengert,
A hegyet és a völgyet,
A szépen zöldellő rétet,
Ahol a barika béget.
Meséld el a
Folyót és a patakot,
Ahol isznak a farkasok,
Fogukkal harapják
A gördülő habot,
Fentebb isznak a szarvasok.
Papa,
Meséld el
A tarkálló mező
Mézes leheletét.
A zöldellő füvek
Puha kerevetét.

Milyenek ezek?
Minden olyan
Gyönyörű lehet.

Elmesélem a
Holdat és a Napot,
A millió csillagot,
Mindegyiken sárkányszív lakott,
A rétet, s a mezőt,
A tarka legelőt,
Emlékezetből mondom,
Mindenre emlékszem,
Álmomban visszaidézem,
Hiszen én sötétben élek.
Vaksi szemem, suta kezem
Gyermekarcot, kezet keres.

Íme egy nagyotmondó mese

Faluvéken,
Partok alatt,
Akkora nagy
Hó szakadt,
Hogy a madarak
Guggolva repültek
El az ég alatt.

A feneketlen tóba
Belefagytak a halak.
És csúsztak rajta
Gyors agarak.

Éhes róka
Kergeti a nyulat,
Az meg szalad,
Ki a hóból,
Be a zöld kukoricásba.
Érik a búza
Meg az árpa.
Süt a Nap százágra.
Mindenki arat,
Csak a lusta
Falu bolondja
Hüssöl a fa alatt.
Nevet, fogja a hasát,
Cudar ez a világ.

Amikor e mesét mondtam,
belealudtam,
s így folytattam.

Az unokák reám szóltak,
papa, tegnap nem így mondtad.

Folytatom, mondom....

Esik a hó,
szalad a ló.
havas fák ölén
siklik a szánkó.
Roskatag felhőkből
párnáját rázza
Holle anyó.
Mindent beborít a
pihés hótakaró.
Szunnyad alatta
egy téli manó.
Hólepte fák alatt
oson az álom,
didergő árnyékom
lábait himbálva
ül egy faágon.

Aztán most jöhetne egy mondóka,
simítom hajukat óvakodva.

Itt van, megjött
Valaki,
Aki nem tud
Szaladni.
Jobbra dül
És
Balra dül,
Két picike
Nyuszifül.
Várj egy kicsit,
Hurka sül.
Mondja az Anyó,
Kisült a cipó.
Prücsök koma hegedül.
Fülemüle hangicsál
Kis egérke rágicsál.
Ugró veréb csicsereg,
Füsti fecske ficsereg.

Uhu bagoly huhorász
Csengős csikó nyihorász
Kicsi kocsi csikorog
Vásott kölyök vigyorog.

Farkas koma vicsorog
Riadt madár rikoltoz
Szarvas bika barcog
Tavi béka vartyog.

Fapapucsod klaffog,
Gumicsizma cuppog.
Bőrbakancsod csattog
Kukorica pattog.

Szélfutta fa tekereg,
Korhadttörzse nyekereg.
Szárász ág recseg-ropog,
Tarka harkály kipeg-kopog.

Gesztenye hull kopp kopp
Ugrik a nyúl hopp hopp
Szaladgálunk ide-oda,
Ezredéve idestova.

Nevet a három gyerek,
ragyognak a szemek,
no, most már eljött a mese vége,
későre jár gyerekek.
Neeeeee...
papa, mesélj még.

Mondj még egy mesét!

Egyszer volt,
Hol nem volt,
Igaz sem volt,
Talán lesz még.

Egyszer voltam,
Hol nem voltam,
Néha nem sikerült,
Tán lesznek valaki még.

Tiszta ég és Napfény
Szemeimbe süt a fény
Nem látok semmit rég.
Tiszta ég és Holdfény
Eljött a csendes éj.

Mindhármukon béke honol,
én örködöm az álmukon,
paplan alá kuporodtak,
sötétségbe burkolódtak.
halkan duruzsol a kályha,
csendesesen ketyeg az óra,
elringatja az időt,
készülődik a holnap.

Szemeim én is lehunyom,
mostanság van rá okom,
régiméséim hallgatom,
senki sem tudhatja meg,
hogymikor álmodom.

Szekszárd, 2019. január 01.

RÍMHÁNYÓ BLOKKOK

MOSTANRA RÍMHÁNYÓSAN RÍMESEN RÉMES PRÓZÁKAT HOZTAM
RÉMES RÍMEIM PÓRÁZ NÉLKÜL SZABADJÁRA ERESZTEM KELLŐ
TISZTELETTEL
SZEGZÁRDI NAGY VENDI ÁLTAL ELKÖVETVE

11. POLITICUSZ - DEMOKRATICUSZ - HUMANICUSZ ja és HUNGARICUSZ

JELIGE: GYILKOS GLOSSZA

Kérem szépen, ne mondjátok meg a családomnak, hogy politikus lettem.

Inkább mondjátok azt, hogy egy kupolás cirkuszban vagyok artista. Ámbár hosszú a lista, ahol dolgoztam, mint a porond bohóca, vagyis leginkább a pénzt kaptam, igazából rosszat soha senkinek nem akartam. Csak miután a gerincem megroppant a teher súlya alatt, csak az orromig látok, politizálok, és privatizálok, privatizálok.

Azt azért ne gondoljátok rólam, hogy telhetetlen vagyok, csak már a gyerekek is nagyok. A nejem is éli az unatkozó úriasszonyok sanyarú életét, hogy mások nyomorát ne lássam, másféle helyekre jártam, a cigányság ügyében az Azori-szigeteken üdültem.

A kisebbségi jogokért a világ végére is elmennék.

Messzebbre is jutnék, ha gerinces lennék.

Mióta megválasztottak, én lettem a falu bolondja, s annak aki még a nevemet sem tudja, a hallja-e kend? ez bizony szent.

Hogy igazakat mondok, arra kanálszám szedhetnétek a ciánt, és hogy rajta vagyok a témán, mondok pár ide illő példát.

Bugyuta nagybátyámnak volt két lova, mindig egymás mellé fogta őket az ostoba, nem is hagyták őt a kátyúban soha. Csak ült a cifra bakon, és levegőbe pattogott az ostora, a lányok sóvárogva néztek utána. Sohasem csapott volna oda. Csak azóta nevetnek rajta a buta emberek, mióta az egyik lovat előre, a másikat hátulra fogta be. Hiába feszültek neki a derék párák, nem jutottak többé semmire, pláne hogy egyről a kettőre. Szétszakad lassan az ország szekere. Annyira bevált: behoztuk mi is a Parlamentbe.

Minta lett belőle.

Az egyik ló sárga volt, a másik vörös csikó.

A többi a faluban mind fakó.

Jóska bátyám olyan legény, lötyög a cájg nadrág az ülepén, feszül hasán a melles kötény, ha szakad a zápor és dörögnek az egek, annyira fél, hogy kiáll az erkélyre és nézi az eget, s bekiált a nejének, Vica, hozd ki a pruszlikom, ha mondom, s a kalapom.

Ti pedig ne fényképezzetek, hiába mondom?

Idegesen integet a fellegeknek.

Majd zavarában az ujjait számlálja, egy kutya, két kutya, három kutya, négy kutya, és minden kutya egy ujj, öt kutya, fehér kutya, tarka kutya, kutya, kutya, kutya, sok kutya.

Gondolata eléggé bugyuta.

Tegnap reggel kirakta a kertbe hűlni a húsos káposztát, az vetette körbe illatát, és a szagra odament a két kecske, s mind megette, az öreg kecske azt mekegte, demeleg, demeleg, a gidája pediglen ráfelelte, hogy megégek, megégek.

Este, mikor vecsernyére hívott mindenkit a templom nagyharangja, magában reménylőn mormolta, hogy hogy is mondja?

Hogyan szól az ének?

Házát, földjét, szőlőjét, Házát, földjét, szőlőjét.

Mindenki kinyithatja az erszényét.

A lényeket kikongatta.

Bent pediglen hangosan zengett a hálaének, szép remények.

Valaki létániát mondat a szerencsétleneknek.

Mise után, mikor a hívek hazatértek, már csak azt dalolta, Ringye rongya, ringye rongya.

Este mise, reggelre semmise.

Ekkor majdnem rálépett az úton álló vak komondorra, az is csak egy kutya.

Ne álljon az útba, mert átesnek a hívek rajta.

Jajjjj, ha ezt majd valaki meghallja, mi lesz a duma jussa? Megmondom én öcsém, öt év, vagy kötél.

Akkor, ha majd újra megválasztják, néminemű tévedések okán, Háza kapujáig leszurkozzák az utat, odáig se legyen makadám...

Ha visszahívják, s nem lesz már a listán, Visszaállítják a földes utat, Ne maradjon topega...

Pedig nem is földbirtokos, de ez nem biztos...

Nem törvényszerű, nem ésszerű, nem logikus, nem demokratikus.

Leginkább csak Hungaricus.

Keressük egymás közt a szemkontaktust, kissé hiányos a traktus.

Nem kell feltalálni a meleg vizet, és nem kell elgereblyézni a szelet. A diót leverni felesleges, a havat majd eltakarítja, aki odahordta, ki van próbálva.

Nem kell a sok törvényt meghozni havonta, elég ráhagyni magunkat a tízparancsolatra.

Ne lopj, ne öl, ne paráználkodjál, más vagyonát ne kívánjad, neked soha nem lesz olyan házad.

Végezetül az utolsó taktus, ott állunk majd a Mennysors ország kapujában, hogy bejuthassunk a Paradicsomba, s kijön Péter a nagy kulccsal a kezében, s mondja, csak tiszta lélek juthat be a Mennyebe, a többiek menjenek le a pokolba. Megindulnak a népek, kik belátták a vétet, csak egy állt még reménykedve, hé emberek, kiáltja Péter, ezt a süketet is vigyétek.

Szekszárd, 2021. július 05.

12. FOGSZ TE MENNI

JELIGE: BANDI ÉS SANYI

Virtusra vágyik a gazda, és a juhász, s csak alkalomra vár, mindkettő huncut betyár.

Régóta hogy komák, ilyen ez a világ.

Ritkán találkoznak, útjuk nem egy nyomra hág, csak nagyritkán tán, mikor András gazda a topegán szénáért jár, s zörgeti kocsija láncát a makadám, melegíti ujját a pipája szárán, hideg szél fújdogál, így reggel tájékán.

Sándor bátyám a juhász, ki folyton folyvást csak furulyáz, néha hamisan trilláz, befogja a somfa sok lukát, sunyian áll, figyeli a taligát, miközben az árok partján legelész a nyáj, fokosával kotorász. Hamarvást jöhet egy potya kortyintás, éjszaka főzték a boszorkák könnyét a tanyán.

Mindkettőnek van egy rusnya, lusta számara, s hogy italosan se legyen a névtalálgatásában hiba, az egyiknek Sanyi, a másiknak Bandi név lett az örökös jussa, más névre egyikőjüktől sem fussa.

Nincs is ebből semmifajta galiba, nem is hallgatnak másik szóra, néha csak a pulira.

A két öreg egyívású, szamaruk jóállású, mindkettő a magáéra büszke, sokra viheti még valamelyik nagy fülű szürke.

Nincsen a szívükben irigység vagy tüske.

Sanyi számár az útmentén áll, mint annak idején Bálám csacsija csikaja, fejét bólintja, nyakában csengő-bongó kolompja. Akár egy lompos főkolompos. Ez lehetne tán lomha futása kolonca? Nem lesz ő a falu bolondja.

A két állat közt ott az árok, mint valami szakadás, akár télvíz idején a folyón a rianás. Ez az akadály meggátolja a rohanást.

Versenyben áll ugyanis idestova egy éve a juhász és a paraszt, szamarat előbb melyikőjük szalaszt? De csökönyös ám mindegyik számár, s mint a cövek: egyhelyben áll. Mindegyikük a magáét gusztálja, ki vannak állítva mustrára.

A gazda szürkéjére sandít, hogyan ugraszthatná meg a Bandit?

De a rusnya állat csak áll, s veszni látszik a fogadás, majd rögvest utána az áldomás, a gazda tekintete kópé villanás.

A juhász szeme izgalomtól bandzsi, de nem mozdul semerre a Sanyi.

A taligás gazda, kopottas bakján maradva, ostorral a számár farka alá csördít: s kiáltja: „Fogsz te menni, Bandi!”

No, de több eszük van a szamaraknak, egy helyben maradnak, s a jó atyafiak bajszuk alatt somolyognak.

Ez a két ledér túljárt mindkettőjük eszén.

Virtus kedvük elszállt, vállat rándítanak, tán legközelebb fordítanak a szerencse kerekén, majd megbékélnek a maguk kenyerén.

Mindegyik tarisznyából előkerül a butykos, s hogy nem víz van bennük, vagy lőre, az szinte hogy bizonyos.

Erre kanálszám ehethék a ciánt, látszik, hogy letörlik ingük ujjával az edény száját, nem pedig lenlocsintják, ahogyan kútvízzel szokás.

Elmondják a vincellér igazságát, miszerint: Útból, kútból senkit nem szabad kizárni, más gátját átvágni, ezt a szabályzatot áthágni.

Majd egymásra emelve ürítik a teli csutorát, mint jó barátok, és rózsaszínben látják e cudar világot.

Szerencse, hogy baj egyőjüket sem érte, az eklézsián majd megadóznak érte.

Szekszárd, 2021. június 05.

13. A HANGYÁS ÉS A PRÜCSÖK

JELIGE: GLOSSZA
ROMHÁNYIS LA FONTAINE MESE

Élt valamely faluvégén, réges-régen, két cigánycsalád, majdnem szemközt, kicsit srégen.

Putrijukban sokan laktak, sok a rajkó, Isten adta, dolgozgattak mint a hangya, szorgalmasan, napról napra.

Hangyás Tóni volt az apjuk, szorgalmas volt, mint egy hangya, a nevét is onnan kapta.

Gyűjtögetett mindenünnen, fát, meg vasat, rezet, árokpartról rossz fazekat, mindent, amit enni lehet, szilvát, csigát, ürgét, gombát, varjat, patakokból a halakat, folyami rákokat.

A Nappal kelt, Holddal feküdt, éjjel-nappal gondjával küzd.

Folyton-folyvást arra gondol, hogyan etessen sok rajkót, őszes fején már haj sem volt.

Télire üstházat foltozott bádogból, fűzfából teknőket vájt, húzta a vonyót és a kaparót meg az igát, eladogatta a vessző seprőket, valahogy megéltek belőle.

Bezzeg szemközt, nem volt sok gond, mindenki csak folyton dalolt. Prücsök Franci csak hegedült, énekeltek a gyerekek, örömben hányták a kártyát és a cigánykerekeket, lábukkal szaporázták, járták a rókák táncát.

Néha ettek egy-két almát, az már nagyon szegény falu, vallják, aki nem tud eltartani egy cigány famíliát, a falu végén, ahol nem füstöl a kémény, és a falu bolondját.

Mert hát kissé félnótás volt ez a Prücsök, csak danolta, bele a nagy éjszakába, hogy jobbra dül, meg balra dül, két picike nyuszifül, Prücsök koma hegedül.

Csak nagy néha húztak bele egy bankót a kocsmában a vonóba, akkor aztán szólt a nóta, hogy aszongya: Bárcsak meg sem születhettem vóna.

Mindkettőjük végezte a maga dolgát, hangya módra hordták a sok fát télire, hogy el ne veszejtse őket a tél hidege, mert nagy fagy lesz ám, mondják Prücsökék, mivel látják, a szomszéd gyűjti a sok ágfát és a venyigét.

Majdcsak megsegít az Isten, gondolja a hegedős, eltüzeljük a repedt tekenőt.

Bizony ezen a keskeny utcán kevéske ember mászkál, de egy szép napon, mit ad Isten, arra jár egy vándorcirkusz, elől megy egy elefánt, húzza a kocsiját, ketrecben egy tigris áll, vicsorítja a fogát, és mellette egy bohóc veri a dobját.

Hátul jön a táncos lány, kissé kövérekés talán, kötél tánc a mutatvány, mellette egy majom ugrál.

Hallják a nagy csinnadrattát, és végére kerül egy nagy bumm, mindenki kiszalad, amerre a cirkusz vonul, bizony ez már skandalum.

Kifut Prücsök úr is, kezében a hegedűvel, másikkban a vonója jár, megmutatja, valamit ő is tud tán.

Int a bohóc, hogy kövesse, estére már fellép vele, este játszik sátorában, holnap elmegy a karavánnal, messzire a nagyvilágba.

Hol majd sok új kaland várja, urak fényes szalonjába.

Másnapra már hűlt a helye, a sok gyerek integetve várja vissza télidőre.

Eljött az ősz, és akár a szorgos hangyák, telehordták a kamarát, és fával rakják meg a katlant, főzik a pacalt meg a kappant, utána pedig a szappant.

Reggel szalonna a früstök, estére a desszert sült tők.

Sparheltnek platnián sütik a vakarót, falnak támasztják éjszakára a vonyogót.

Punya sül a renben, szegények eledele.

Nem kell nagy parádé, nyúlfejből lesz a halászlé.

Meleg is van, jól is laktak, most már ők is dalolhatnak, ha rávinné őket a lélek, de még mindig csendben élnek.

Egyszer csak egy ostor pattan, hintó libben, zárja kattan, cifra bakon ül egy kocsis, látszik rajta, úri szolga.

Kocsiból száll, cifra bundás, lakkos cipős, pörge bajszos, haja már ősz, megismerik a hegedőst.

Elefántcsont botján forgatja kalapját, titkon körbenéz, nagy változást nem lát.

Arcán mosoly, lekicsinylős, búcsúzni jött, messze indul, kezéért nyúl sok koszos ingujj.

Merre jártál, hová indulsz? kérdi a kíváncsi szomszéd, ki csodálkozva, értetlen néz.

Tizenhetedszer megyek most hamarvást Párizsba, néha már kezdem unni, de van mihez nyúlni, ismét ott koncertezek, csak még egyszer visszajöttem, hogy veled foghassak kezet, s vártak is a gyerekek, hoztam nekik cukorkát, meg perecet.

Mondja Tóni, biztosan sokfele jártál, és sok mindent láttál, néha hírességeket is láthatsz, bizonyára sokat tudhatsz. Én már ha a szomszéd faluig mentem, akkor is széjjelnéztem, hogy erre még nem is jártam, de Párizsban meg nem is leszek, ezeket elhiheted.

A pénzem és a szavam is elgurul, beszélnek-e még itt magyarul?

Azért csak megkérlek, ha van időd és járkálsz híres emberek sírjai között, akik bölcsei voltak a világnak, királyok, zeneszerzők, meg írók, költők, meghódolsz előttük, adták a nagy bölcseletet, amit sokan elhihettek, hogyha tán egy ismerőst látsz, kit sokat emlegetek, mint mesélőt, az igazság bajnokát, megkérlek, hogy alkalom adtán taposd meg helyettem alaposan a La Fontaine sírját.

Én pedig ad akta, bedobom a mesekönyvét a sarokba.

Bolondítsa azokat, akiket szokta.

2021. június 21.

14. AZ APÓ CSUDÁLATOS SZÁJA

JELIGE: GYILKOS SZATÍRA
RÍMHÁNYÓ ROMHÁNYI UTÁN SZABADJÁRA ERESZTVE, KELLŐ TISZTELETTEL
ÉLETKÉP MÁSKÉPP

Minden ember álma, a legtöbb gyermek vágya, várni a csodára.

Az öregapó csudálatos szája, az ő legfőbb tudománya.

Fát vág az ősz Öregapó, kint az udvaron. Keze fején érzi, hideg van nagyon. Unokája les rá, ki az ablakon, ülve egy vizes padlaton. Az öreg apó leheli a kezét, vágyja a szoba bódító melegét. Duruzsol a kályha, leveszi a bögrét, fújja a forralt bor illatozó gőzét. A gyerek csudálja: de furcsa a Papa szája. Hiszen ez egy kincs. Azt hittem: ilyen már nincs. De hiszen egyszerre van benne hideg is, meg meleg is?

Meresztgeti nagy kerek szemeit.

Gondoltam kérem, talán kérem, legfeljebb kérem, no de kérem?

Fújhatna még ki belőle tüzet is, meg vizet is, szellőt is, és szelet még, s ez már kenné, vágná, hányná a kocsira a dinnyét.

Elolthatná a tüzeket, száríthatná a vizeket.

Tavaszi szél, vizet szárazaszt... nekimehetne a Dunának, Tiszának.

Virágom, világom, trillárom, trillárom, hajjjj, ja, és ihaj, csuhaj, rókaprém, más is léha, nemcsak én.

Ne legyél oly telhetetlen, te gyerek, dísz a világnak, hét feje van a sárkánynak, nyolc a boszorkánynak, mégsem tud ilyent.

Vagy akár a tűz- és kardnyelő varázsló, aki vagy nyeli vagy fújja a tüzet, de egyszerre neki is csak egyfelé megy, főnek vagy lenek.

Ha kitör a vulkán, abból is csak forró láva folyik ám, s mint valami pipán, fekete füstkarikákat ereget ki a torkán.

Láttam egyszer a papát, ette a szotyolát, jobb felől dobálta befelé a magját, bal oldalon pediglen köpködte kifelé a héját.

Ilyen csudát ritkán látni mostanság, ki tud még hasonló mutatványt?

Várj egy kicsit, hurka sül, lesi a kutya, csurog a nyála, nem szép munka, feszül a lánc.

Olyan sötét van néha a fejében, akár egy tehénben, lekushad szerényen.

Elég nagy a család, kell a mulatság.

Mert cirkusz kell a népnek, kiáltják a vének.

Kenyér is kéne, de az most nem számos, nincsen éppen tekenő, kovász, meg napszámos, nem lesz kenyérlángos. nos, tanulhatsz kisunokám hamarost.

Itt van példának okán az öreganyád, ő egy fuvallattal eltudja fűjni a lámpást, vagy születése napján a hetven szál gyertyát, ezután valamit az orrával is tud tán.

Vagy a hazudós szomszéd leány, aki már húsz éve negyven éves, neki nem terheli meg a kevéske gyertya a szívét, meg a lépét vagy a máját, alig bírja letagadni kilenc unokáját, vagy a kleptomániáját. Sokszor megdézsmálja a tyúkok tojását, köszöntjük, mint gazdaságunk felestársát.

Néha rákotyol a riadt kotlós, kitty, kotty, mit lopsz?

Aztán a nagy versenyben mégiscsak a nagyanyád viszi el a pálmát, mert ha ő kinyitja a száját, ömlik ki belőle az okosság, az átok, szitok és a pletykák, valamint az égi áldás.

Mondván, lé tartja a szolgát, átok, szitok a gazdát. Ő a hatóság, és a hathatóság, még az előljáróság is mindent ráhagy a járkállás bíróság.

Hiába jönnek rá késekvel, baltákval, minden istennyilákval, mégis kimondja a bíróság, nála van az igazság. Az az igazság, hogy nincs igazság, ez viszont igazság.

Egy lukon elkeríti a Julcsát és a Jóskát, mindegyik rögvést csinálja a dolgát, mert szóval veri a szolgát, mondván, magas fűben jár a kislány, jó barátom emlékezz rám, de a lényeg az, hogy a Maris cipőt süt. Aztán a kövérkés Marcsát veszi előre, a ház szakácsát, aki itt szedte fel hasára a kappanháját.

Eszi a mézes kalácsot halomszám, harapja fecske farokra a mákos kalácsot, hizlalja sabecra a máját.

Hangja olyan harsány, mint a csilingelő angyalaké, mikor rázzák a pokol tornácát.

Miért vagy olyan galád?

Te Isten, hát ilyen még van?

Az élet minálunk nem egy méznyalás.

Végül morogva és mogorván eldugja a pince kulcsát, nehogy rám jöjjön a kórság, strázsának ráállítja a Julcsát.

Kutatom a szoknyája korcát, hátha kezem megtalálja a vasát, de elrántja a hasát.

Félti az erényét, nehogy megtaláljam az erényövét.

Múltkor is, idestova egy hete, látta, hogy deciszámra iszom a féldeciket, és senki nem fizet, ott álltam, s jött a jeges iszonyat, a torokgurgulászati hosszú köplottyanat.

Lassacskán, körbe-körbe, folyott a boszorkák könnye.

Hejj, legények, olyan ez, mint a közlekedő edények, a nedvek az útjukat kövessék, olyan ez, akár a hajszálcsövesség.

Aztán már csak a róthwein, a hosteli rettenetes következzet, a guggolós fergeteges.

Az egy olyan löre, hogy a szomszédok az ablak alatt bújnak el előle, nehogy megkínáljam véletlen őket belőle, tegnap is hosszút pöktem tőle, guggolva osonnak előre.

Nehogy leguruljon pár korsóval a papa torkán, mert abból vita lesz ám, vagy akak makak, ki az, aki mit is akart?

Mikor mentem a borospince felé, még az üvegek is sírtak, udvarom közepén az ecetfák kinyíltak.

Élénk Kankalinok földig meghajoltak.

Nem vagyok én részeg, csak boros, nem keskeny az udvar, csak szoros. Nem tántorgom, csak a lépést cifrázom, ez nékem egy régi szokásom.

Giling galang, zúg a harang, délre, víz lesz majd ebédre?

Mondom néki, ne legyél olyan goromba, áldást mondok pincehideg borodra, de némelyik asszony mind egyforma.

Pedig hűtés kéne a torkomra, megmarta a vízi golyva.

A szódavíz csak szikvíz, de a feleségem Boris.

Mikor ezt a nevet meghallottam, mindjárt őt választottam.

Ám de régi szép remények, mikor elhagyta ajkamat egy ének.

Hogy aszongya, ez a lényeg: Olyan asszony vagy te nékem, amilyent én meg sem érdemeltem.

Na, most aztán itt van az alkalom, hogy megmutassam kedvenc dalom.

S hogy az apó leplezze zavarát, farba rúgja legkedvesebb agarát.

CSÚFOLÓ DAL

APRÓ APÓ

Apró apó
Olyan legény
Bumsztillárom tillárom
Repedt nadrág
Az ülepén
Bumsztillárom tillárom.

Nagy a zsákja
Bekötötte,
Bumsztillárom tillárom
Azt sem tudja
Hová tegye
Bumsztillárom tillárom.

Felveti a
Vállára
Bumsztillárom tillárom
Leér a
Csizma sarkára
Bumsztillárom tillárom.

Minden nap bemutatja eme mutatványát, és érzi az asszony folyamatos elsárkányosodását.

Néha látja a Tajgetosz alját, régi görögök remek találmányát, ahová a selejtjét letaszigálták.

Ezek már ókori, jól bevált sémák, de több is veszett már Doberdónál 1526-ban, a vérzivatárban, a sok ló kantárostól, a kantin csaplárostól.

No de, ejtsük a témát végre, az Isten fizesse meg pápai pénzzel, majd megadózik érte.

Végezetül pedig megbékélésül, két rendes ember foghatna kezet, egyikük biztosan az, akkor a másik mi lehet?

Nyugalom, a hosszú élet ritka, ez az élet titka.

Tudja ezt minden magyar szittya és patent harisnyás barisnya, azt mondják sokan, semmit nem takar a tanga.

A tanulságot vonja le az, aki akarja. Én az igazság pártján állok, a magam javát vallom, de jön még a kutyára kamion.

Majd élete fonalát eltalálja, elszakítja, egy óvatlan, rusnya, szittya parittyá kavicsa, de marad annak, aki el nem issza.

Végül az utolsó szemlélet, utolér a végítélet, az új élet mire való, úgyis beléd szakad a szó, hamis, csalfa illúzió.

Az erőm elhagyott, ha lettem is, miért vagyok?

2021. május 07- én, születésem hatvanhetedik ünnepén.

15. VENDEL NEVE NAPJÁN

OKTÓBER 20.

Falu végén,
A kivezető út
Gyomos meredélyén
Áll egy magányos
Homokkő szobor.
Ruhája kopottas,
Orcája komor.
Támaszkodik juhászbótján,
Lábánál bárány,
És komondor.
Pásztor erre terelve
Barmát és
Egyéb jószágát,
Köszönti a rendületlenül
Útszélén álló
Vigyázó szentet,
Vendelt,
Emelve kalapját,
Pásztornépek és jószágok
Istapolóját,
Köszöntve nevenapján,
Feleszmélvén, hogy
Lassan telelőre kell
Hajtania a nyáját.

16. NÉVNAPI DUÓVERS

SPONTÁN LEVÉLPÁR
MIKS MÁRIA - NAGY VENDEL
PRÓZAVERS, SOMOLYGÓ

NAGY VENDEL
A VEND TÖRZSHÖZ TARTOZÓ VANDÁL VENDEL

Kedves Vendi!
Hogyha trendi
a köszöntés e formában,
idepötyögöm sorjában:

Nevezhetnélek - ugye - Vandálnak,
aki saját verseket skandálgat
a legkülönbözőbb alkalmakon,
csodálkozó szemek előtt - vakon.
De a tisztességes neved Vendel,
aki, ha hajnalórán felkel,
számítógépének odaperkel,
s éhgyomorral oly sorokat termel,
amelyekkel általában elnyer
valamilyen díjat ez az ember.
Ha ünnepel, csak szekszárdit rendel,
s dallamokat komponál, mint Händel.
Olvasóira sok időt szentel.
Kajánul kritikusokat hergel
azzal, hogy holt porokat is felver.
„Fölösleges szólamok!
én juszt is megszólalok!” -
nevet Vendel,
és nem kertel!

VÁLASZLEVÉLKE FÉLE....

nos csókolom, csókolom... le vagyok nyűgözve hogy versbe lettem szedve.

Marika kedves, a meglátásod jó, jól látod személyemet, mely annyira
megosztó akkor is ha nem látod, s akár a daróc, vagy a posztó, akár a pokróc, sokaknak bőrét
felsérti, mivel nem érti mi megyen itt végbe és mivégre. s kapjanak
fejükhöz végre a gazok, kik nem értik, hogy milyen esetlen vagyok köztük és
magamat erősnek mutatom, de előtted lebukva állok, s nem játszadózhatok
neked hőst. mivel az nem vagyok. e levelem is így véletlen rímbe
szedtem tetőled kedvet kapván s küldjed vissza nekem posta fordultán spontán jó
lesz legújabb versezetembe talán melynek címe a pénz elverve s az asszony
számolva jó. mivel leveleddel hamar érkeztél holnap újra előveszem
eme leveled, hogy megnézzem milyen sületlenségeket míveltem Veled. pedig még
veres sem lett nyelvem a nedűtől talán majd holnap és majd lesz halnap
is mely úszni akarhat, s nem verem le, mint vak a poharakat, és talán jobb lesz versikém, amit

iderittyentek én most
neked megköszönve hogy nevemről ha viccesen is de megemlékeztél s talán
a te leveleddel meg enyémmel összevetve egy újabb közös versünk lehetne, ez
a hiú remény. tehát várom mint vissza küldeményt, hiszen csak spontán
írom ezt most én s reggelre elfelejthetém. puszi és hálás köszön etel... vendi.
de ha neked így a jobb, akkor VANDÁL VENDEL aki rendel, és vár, italokkal, ételekkel,
puha, ülő kerevettel.

Október 20. péntekén

SZEKSZÁRD DÉLI FÉLTEKÉN

Csak egy liter
kadarka kell,
hogy az ember
ne törődjön
semmivel.

Úgy szép az élet,
ha semmi sem zavarja,
van még a pincében
száz liter kadarka.

Csak egy liter
kadarka kell,
hogy az ember
ne törődjön
semmivel.

*Októbernek 20-án Vendel napján
Szekszárd városán*

17. RÍMELŐ SZÉP SOROK SORBAN SORAKOZNAK

Sötétben sejlik a sápadt sugár.
Fénye, lénye, kénye.
Búsan bűgő bársonyosan barna
Hangod halkán hallom.
Csodásan csendül csacsogva,
Csicsergő csöpp cseresznyeszád,
Csalfa, csalóka csókra csábít.
Édesen évődő évek,
Csapongó csacska csodával
Valóra válnak vágyaid.
Regősök regélnek regéket,
Mesélők mesélnek meséket.
Virágnak virága,
Világnak világa,
Fények fényessége
Halálnak halálával hal.
Mint minden dicső Magyar.

2012. aug. 12.

18. HAMIS A DAL

Hamis a dal
Hamis a szó
Hamis a bók
Hamis a csók.
Hamis a kérdésre a felelet
Amit senki fel sem tett.

Hamis a fej
Hamis a jel.
Hamis a térkép
Hamis a hely.
Hamis a kérdésre a felelet,
Amire senki nem felelt.

Hamis a súly
Hamis a méret
Hamis a halál
Hamis az élet.
Hamis a kérdésre a felelet,
Amit senki nem felejt.

Hamis az étel,
Hamis a métely.
Hamis a féreg,
Hamis a mérég.
Hamis a kérdésre a felelet,
Amit senki nem mérlegelt.

Hamis a baba,
Hamis a mama.
Hamis a drog,
Hamis a jog.
Hamis a kérdésre a felelet,
Amit követni nem lehet.

Hamis a dal
Hamis a siker.
Hamis a szöveg,
Hamis a hitel.
Hamis a kérdésre a felelet
Amire senki nem figyelt.

refrén:

Zeng szívünkben a
Magasztos szimfónia,
De hamis bennünk
A harmónia.
Hamis a dal, és
A vízió,

Hamis, csalfa
Illúzió.

Hamis a kéz,
Hamis a méz,
Hamis a bor,
Hamis a por.
Hamis a kérdésre a felelet,
Hogy mindettől jobb lehet.

Hamis a dal,
Becsap, ha akar,
Ha hittel énekeled
Őszinte szószólód lehet.

2017

Megjegyzés: Egy kuplé.

19. ESTE AZ UTCABÁLON

Este a bálon,
Az utcabálon
Rock and rollt járnak
A jampecok.

Este a bálon,
Testem himbálom
Felettem már csak
A Hold ragyog.

S hogy ne féljen,
Ott fenn az égen
Kigyúlnak szépen
A csillagok.

Refrén:

De itt a bálban
Sok kicsi lámpa
Ragyog bele a
Félhomályba.
Amíg el nem jön
A sötétség,
Mikor kicsap a
Biztosíték.

Este a bálon
Zsibbad a lábom
Rálépett nagyon
A táncosom.

Este a bálon,
Az utcabálon
Mégemben szájon
Sem vághatom.

Csillagot látok,
De nem az égen
A lábom régen
Fáj nagyon.

Refrén:

2012

Abszurd humor

20. HOVÁ?

MINEK EZ A...

Ősidőktől
Robognak,
Lobognak,
Kopognak,
Mindvégig
Loholnak.

Haladnak
Szaladnak
Hegyre fel és
Völgybe le.

Sután
Bután
Ki után,
Mi után?

Azután
Tolatás,
Tolongás,
Minek ez a
Rohanás?

2012

Megjegyzés: A szójáték jó játék.

21. HÚSVÉTI BOLONDOZÁSOK

HÚSVÉTI VÍGSÁGOK

Piros tojás, hímes tojás,
Tavaszi dongás.
Ne hidd, hogy a nyúl hozza
A húsvéti tojást.
S ne okold azért a nyulat,
Nem ő tojja a hintalovat.
A kacsza, csirke és a nyúl is szapora,
Tojik össze-vissza a sok ostoba.
Tavaszcvarás, megújulás, húsvét, kikelet,
E szavakat könnyen összekeverheted.
Tíz gyermeke van a szomszédasszonynak,
Ezért csúfolják ökelmét nyúlanyónak.
S e szikrázó tavaszban
Ha el akarsz hervadni,
Tegyél le róla,
Húsvét hétfőn várhatsz
Egy víg locsolóra.

Megjegyzés: 2015 márc. 26.

22. AZ ÍGÉRET SZÉP SZÓ

Elmentem a lovardába,
Utána lovas színházba,
Felültem egy ló hátára.
Zokon vette a jó pára,
Hogy ráültem a hátára.

Le is dobott nemsokára
Bizonyára fájt a háta.
Megbeszéltük utoljára
Nem ülünk egymás hátára.

2012

Megjegyzés: Papadimitriu Athinának, a lovas színház művésznőjének sok szeretettel.

23. KACSASTAFÉTA

ÉJSZAKAI ZÁPOR UTÁN

Hajnalban a kacsák,
Élvezve a tócsát,
Stafétáznak az udvaron.
Meztelen talpuk
Csattog az agyagon.
Szaladgál a kacsacsalád,
Éhezve hajnaltájt,
Sáp háp, súp háp, súp háp,
Hangosan kérdik hát
A gazdától kántálva,
Hányzsákárpádvánmára?
Hányzsákárpádvánmára?
Ébredj fel már
Végre valahára.

2012

24. EGY CSÉSZE FORRÓ KÍNAI ZÖLD TEA

WEN TI

Korábban kel itt a Nap,
mint a világ más féltekén,
sokaknak álmai hona,
ez itt már a mesés Ázsia.
fény vetül a pagodákra,
Peking tiltott palotáinak
titkos rejtekén.
ősi falakon kúszik a fény,
délhez közeledvén aranyos meredély.
évezredek titkait rejtette sokáig el,
de felfedi most már az érdeklődő ember előtt,
császárok kincseit mutatja a sírhalmok belseje most,
agyagkatonák ezrei
őrizték a fejedelmi álmot.
megismerheted mindezt, akár
a Sanghaji sárga villamost.
remegő rizs a porcelán tálon,
artistaként eszem pálcikával,
testemet hűsíti forró zöld tea,
asztalom remeke a porcelán váza.
édes savanyú mártásokban
roppantja bőrét a narancsos kacsa.
halmokban álló rizsek milliónyi válfaja.
kristálypohárban ontja illatát
a mandarinos nektár.
hűsíti testedet és lelkedet,
érvényesül a kulcsín és a belbecs.
puha selyempárnákon
oson a langyos éj,
selyemre esznek a hernyók,
ezernyi eperfa levél,
begubószik az évszázados remény.
a selyemúton újra száll
karavánok nehéz pora.
követi őket cirkuszosok
hajfonaton függő artisták varázslata.
lampionok sora úszik a Sárga folyón,
a tenger felé,
gyöngysorok folyama,
pekingi madárfészek a modern kor hona,
ráborul az alkony a kínai nagy falra.
huntól, mongoltól hazájukat védő hősök,
s rabszolga hadak végső otthona.
bekevert főtt rizs örökös állaga,
masszív a védfalban.

évezredek keverednek,
fűszerek, ételek, nektárok,
émelyítő illata,
illatkavalkád orgia,
és a puskaapor szaga,
mit szorgalmas emberek alkottak egykoron,
alázat és a fegyelem kitartó sora.
katapulták suhogó kolonca,
üvöltő kémek elhaló sikolya,
tűzijátékok varázslata,
iránytűk északi sarkcsillaga,
földrengést jelző, golyót köpő béka.
megannyi csoda.
eljut lassan mindenhova.
kínai embereket véd,
az évezredes rítus,
mereven ülő Buddha...
s a sok ősi dinasztia.
a lámpással kitömött
színes szalaggal átszőtt,
hosszasan tekergő
sárkányok csattogó fogsora.
messziről halk zenét hoz
a kóborló szél.
álomra hajtja fejét
s kissé megpihen,
a tovafutó remény.
s velem is elszalad néha,
a riksa kuli kocsija.
s mindvégig elvarázsol
egy forró, zöld tea.

WEN TI

Szekszárd, 2018. január 07.

Nagy Vendel Kínáról szóló versét elmondja egy kedves kínai hölgy, Kang Yiren.

<https://www.youtube.com/watch?v=yRiCLqraylg>

A kínai rádió magyar adásából

25. KÍNAI MESÉK VILÁGA

WEN TI

Falu végén bambusz nád,
abból lesz a palotád.
bambusz nádból bambusz ház,
bambuszvázú pagodád.
egy sor rizs és egy sor nád,
megint rizs és megint nád,
pálmaboruk meginnád.
sárkányfejű kavalkád,
tekerődzik a világ.
napfény világítson rád,
legyen neked szép hazád.
minden dalod tanulság,
cifra sarkú palotád,
iggyad meg a zöld teád.
lábod síkra, hegyre hág,
méröldnyi a távolság,
folyók végén tenger vár.
lámpás fénye vetül rád,
igyal rizsből pálinkát,
lássál sok-sok új csodát,
rizsültetők kalapját,
vízben állók alakját,
bivalyoknak nagy szarvát,
fackével vizet szánt,
sárga fényű nagy ország.
keleti mesék világa,
rég elmúltak kavalkádja,
újdonságok várománya.
Nagyfal védte ősi hon,
világűr is behódol,
úrhajónk is elstartol,
állomás vár a Holdon.

2018. február 03.

Szekszárd

SAJÁTOS PRÓZÁIM, SAJÁT KÚTFŐMBŐL A HUMOR JEGYÉBEN

26. UHU BAGOLY, A TEREMŐR

A FÉNYEK VAKONDJA IRODALMI PÁLYÁZAT HETEDIK HELYEZETT ÍRÁSA

Azt mindenki tudja, vagy ha nem, akkor sejti, mint nyúl a vihart, hogy enni kell!

Legyen az állat vagy ember, egyre megy.

Az élőlényeket általában az ösztöneik vezérlik, csak igen keveseknek adatott meg a tudatos élet, az ember az egyetlen, aki gondolkodni tud, másokat az életösztön és a fajfenntartás parancsa vezeti.

Zajlik az élet, és kiabálják az állatok, emberek, hé, hát itt esznek, itt engem esznek, és tényleg..

A ragadozó a növényevőt, a növényevő a fákat, füveket, és az ember mindent, amit megtermelt, és levadászott.

Madarak a rovarokat, a hangyák pedig az utolsó morzsákat is elfogyasztják, semmi nem veszhet kárba.

Így megy ez már ősidők óta.

A Homo Sapiens megszelídítette az állatokat, létrehozta a vadgazdálkodást, a vadászat fogalmát, és földjein termeli a növényeket, zöldségeket és a gabonaféléket.

Az utóbbi évszázadok során az emberiség megtanulta a gazdálkodás fortélyait, a mezőgazdasági iskolákban, különféle ágazatokban, állattenyésztés és növénytermesztés szakokon, és az ezzel vele járó tárolási és raktározási szabályokat egyaránt.

Laci, az unokaöcsém, is elvégezte a Mezőgazdasági Főiskolát, és munkavágytól lelkesedve elvállalta a raktárvezetői munkakört egy szövetkezetben.

Büszke volt arra, hogy ilyen fontos hivatalt bíztak rá oly fiatalon.

Hatalmas pincékben érlelték a borokat, és az almát és a körtét is elrakták téli értékesítésig egy arra kialakított pincerendszerben. A burgonyát egy hatalmas, sok ágú, két ajtós pincében vermelték el, ahol a lovaskocsi elől bement, és a hátsó ajtón pedig távozott, a rakomány kirakása után.

DE!

A legfontosabb ágazat a gabona termesztés volt a szövetkezetben, Hatalmas hangárokból tárolták a gabonaféléket, vagonszámra a búzát, árpát, és a legfontosabbat, a kukoricát.

Állatokat takarmányoztak velük, de felhasználták még a szesziparban is, hiszen amiben van cukor, abból lehet pálinkát is gyártani.

Tudja ezt minden jóra való és szomjas gazdaember.

Várták a téli, tavaszi időszakot, amikor az árak felfelé íveltek, és hatalmas teherautókkal hordták az értékes árut a vasúti vagonokhoz.

Néha megkérdezte valaki a fuvarosok közül a bakteroktól, hogy, tessék mondani, miért van olyan messze az állomás a falutól?

Arra törekedtünk, hogy minél közelebb legyen a sínekhez - hangzott a furfangos válasz.

No ezen aztán elmorfondíroztak egy darabig.

Laci lelkesen, és jól gazdálkodott, a szövetkezet vezetői is meg voltak elégedve vele, de azért felmerült némi probléma, és a gondok nem csekélyek, állapította meg magában.

Tonnaszámra állt az értékes mag a hangárokbán, és a bőségre megjelentek az éhes szájak, rágcsálók, és a magokat kedvelő madarak.

Elsőbb a mezei egerek és a pockok, majd később a patkányok. Láthatóan nagy károkat okoztak a magtárakban, szemeteltek, és fogyott maga a mag is, hiszen nem volt akadály és természetes ellenség sem, és a patkányok egymás hasát fogták a nevetéstől, mikor megláttak egy-két söprűvel kergetődző raktárost, akik próbálták elhessegetni a jóllakott rabolókat.

Sajnos nem sokra jutottak, a veszedelem után az állatkák újra előbújtak rejtekeikből és a bőség okán még szaporodtak is, hiszen volt mit enni bőven, és a rágcsálók is Isten teremtményei.

Eszükbe jutott a gazdának, hogy valamikor régen az egyiptomiak házasított vadmacskákat használtak a féltett termés megvédésére, ami akkoriban, állítólag, bevált.

Sajnos itt nem igazán, hiszen a házasított kényes, és lusta cicák inkább a macskatápot ették, minthogy az egereket hajkurászták volna.

Laci elkeseredetten figyelte a fejleményeket, és a hídmérleg kezelése közben gondolkodott a megoldáson, annál is inkább, hiszen látta, hogy nem eléggé elítélhető módon más állatfajok is megjelentek a terített asztalnál.

Eleinte csak pár veréb garázdálkodott az árpahegyek tetején, és aztán megjelent néhány vadgalamb is, aztán odatévedt jó néhány házi galamb is.

Laci belső füleivel hallotta a gúnyos dalukat, hogy aszongya: Tiszta búzát szemezget a vadgalamb...

Némelyik tubi arra vetemedett, hogy a gerendák szegleteiben fészket rakott, és már el sem kellett repülnie a védelmet adó, élelmet is biztosító terciáról.

A verebek is beköltöztek néhány árván maradt fecskefészekbe, hiszen azok már elrepültek melegebb vidékekre.

Őket nem bántotta senki, hiszen a fecskék rovarokkal táplálkoznak, szintén hasznosak voltak nyári időszakokban.

Elkapdosták a kellemetlenkedő szúnyogokat.

Csodás látvány a cikázó villásfarkúak vadászata.

A főmagtárosnak álmatlan éjszakát okoztak a dözsölő állatfajok. Csapdákat nem állíhattak, állatkínzásra nem vetemedhettek, és a mérge lerakása is tilos volt, mivel szennyeződhetett a lisztnek szánt búza.

Mint derült égből a villámcsapás, hasonló módon megjelent a váratlan megoldás, és az élet rendje helyreállt egy csendesen figyelmező személyében.

A közeli kiserdő fáiról élesen fülelt és hatalmas szemeivel pislogott egy uhu bagoly.

Mélységes, éjsötét csendben uralta az éjszakát.

Nesztelenül suhanva, radarját bekapcsolva, felderítette a nagy nyüzsgést és a sürgés-forrást, és mivel ő maga is éhes volt, néha lecsapott a könnyű prédára.

Bizonyára meglepődtek a tettestársak.

Hatalmas karmai közül senki nem menekülhetett.

Némelyik egércsalád batyuval a hátán megindult a templom felé, hiszen ott nincs sem macska, sem pedig bagoly.

Fő a biztonságos lét, templom egere státuszban.

A dolgozók látták, hogy mind kevesebb a galamb, és mintha fogynának a rágsálók is, de néha árulkodtak az elhullajtott madártollak, hogy itt éjszakánként nagy hajcihő folyhat.

Sok volt a galambtolju.

A gazda ennek nem igazán örült, egészségügyi okokból kifolyólag.

Nem értette a dolgok ezen állását.

Végezetül megoldódott a rejtély, Laci meglátta a hatalmas madarat, a nappali fényben a gerendán üldögélő uhu bagolyt.

Talán éppen aludt a fenséges ragadozó.

Farönkből készítettett neki egy odút, és felszerelték egy magasan álló mestergerendára.

Ha már itt lakik, akkor legyen otthonos a lakása.

Pár nap múlva megjelent a kéretlen teremőr párja is, hiszen az élet nekik is könnyebb lett így.

A rágsálók kezdtek elfogyadozni, és nemsokára megjelent néhány tojás az odúban és hamarosan kikeltek a fiókák.

Közelített a tavasz.

Egyre több egér bundája került terítékre, hiába, sok az éhes kismadár.

Helyre állt a rend, és a bagoly mondja verébnek elv is megdőlt, hiszen a teremőrré avanzsált nagy szemű madarak előtt igaz, hogy könyvet sohasem láttak, de a tudós madarak bőszen védelmezték a rájuk testált hajlékot.

Nem kell az embereknek beleavatkozni a természet dolgába, a természetes kiválasztódás szabályozza a túlszaporodást, és a káoszból ismét szabályos rend alakult ki a hasznos és csodálatos madarak segítségével.

A megoldás néha csak egy karnyújtásnyira van előttünk, csupán észre kellene venni.

Az éhség nagy úr.

EPILÓGUS...

Éjszaka egy uhu bagoly össze-vissza barangol, sötétben is élesen lát, elkapja a vacsoráját. Megfogja a pockokat, fészkeket is fosztogat. Fészkén ül a gerlepár, lecsap rájuk a madár, elrabol egyet a galád. Búsan búg a párja még, megölték szegénykét, megölték szegénykét. Bagoly fejében ébred az sok bölcs gondolat, pislog rá jó nagyokat, közben okosan bólogat. Karmai közt áldozat, nem kíséri kárhozat.

2020. március 12.

27. A HUMOR, MOSOLY KÖNNYEK KÖZÖTT

IRODALMI PÁLYÁZAT
JELIGE: HUMORESZKEK

A PÁLYAMŰ CÍME:

A BOHÓCORR
ÍGY ÍRTOK..... ÉN....

A múlt században, leírni is borzasztó, a hetvenes évek első éveiben kezdtem el írogatni, a magam és fiókom számára, és a hosszú évek során rengeteg fiókban maradt és megjelent írás látta meg a napvilágot először mártogatós, majd töltő-, utána golyóstollamból. Manapság már a számítógépen próbálom megváltani a világot, eléggé naivan, és a hatvan évemmel, illetve a negyven év irodalmárkodásommal még mindig nem jutottam el odáig, hogy tanuljak belőle, vagyis hogy sem a gordiuszi csomót nem tudtam megoldani, sem a spanyolviasz feltalálásában nem jutottam előrébb elődeimnél.

Aztán csak előbb-utóbb minden írás megjelenik valamilyen fórumon, mivel akár bevalljuk, akár nem, akarjuk látni munkánkat nyomtatásban, mivel valahol mégiscsak ripacsok vagyunk.

Gyakran fellépek felkérésre különféle rendezvényeken, előadásokon verseimmel, és előfordult már, hogy a műsor után beszélgetésbe torkollott az est és különféle dolgok kerülnek szóba, és előttem nincs titok, nincs tabu téma.

Általában mindenre felelek és nem mellébeszélék, mint egyesek, legalább is nem szándékosan.

Az író ember számára elkerülhetetlen dolog, hogy a politika mezsgyéjére ne tévedjen, és ilyenkor megkérdezik a pártállásomat, s ekkor előveszem a mindig zsebemben lapuló piros bohócorrot, és azt egy pillanatra felrakva mondom, bohóc ne politizáljon, mert én soha nem osztom meg a közönségemet, hogy a jobboldaliak jobbra, a baloldaliak balra üljenek, ami fura lenne, mert az nekem fordított volna, ami nekem jobbra, az nekik balra, és máris meglenne a baj, a közönség az közönség, csupa nagybetűvel.

S egyébként is felesleges, pitiáner dolgokkal és tyúkperekkel nem foglalkozom.

Akkor látják, hogy ezzel nem jutunk sehová, s ilyenkor megkérdik, hogyan írok, mi adja az ötletet, mennyi idő alatt készül el egy vers, rutint ad-e a negyven év.

Ekkor mondom, van olyan vers, ami öt perc alatt elkészül, nem tudom olyan gyorsan írni, ahogy a gondolatok megkívánnák, és van olyan vers, amit öt év után sem fejeztem még be, s talán soha nem lesz készen.

Hiszem és vallom, hogy mindenről lehet írni, a leghétköznapiabb dolgokról is, ha van hozzá alapgondolat.

Hogy a negyven év alatt lehet e rutint szerezni, erről egy történetet szoktam elmesélni a még mindig kitartó közönségnek.

A bohóc hosszú orrú, hatalmas cipőjében botladozva bejön a porondra. Körbejárja kétszer a fűrészporrrel felhintett manézst, néha emelgeti a gyerekek felé szalmakalapját, piros orra, füléig kihúzott piros szája, jellegzetes karaktert kölcsönöz arcának.

A harmadik körnél a bejáratnál szembeni főhelyre leteszi a hóna alatt behozott szétnyitható kicsinyke asztalkát.

Közben a gyerekek visonganak, nevetgélnek, a felnőttek elnézően mosolyognak.

Vendi bohóc hatalmas zsebeiből előkotorász egy szál gyertyát, másik zsebéből egy hatalmas doboz gyufát.

Ügyetlenkedve meggyújtja a piros fejűt, majd azzal a kanócot.

Tenyerét összetapsikolva, kalapját két kézzel emelgetve, láthatóan örül az eredménynek és a sikernek.

Vidáman körbejárja a porondot, ujját beakasztva hózzentrágerjét húzogatja és végül megáll az asztallal szemben a főbejáratnál.

Nadrágzsebében könyékig turkálva, egy csomag vadonatúj kártyacsomagot vesz elő.

Kibontja, mert a mutatóványhoz csak új, kemény lap a jó, a megfelelő.

Fél méterről, egyik kezéből a másikba repítve keveri a paklit, és kiveszi a piros ászt.

A többi kártyát ajándékba adja a meglepett gyerekeknek.

Hangos szóval elmondja a feladatot, a kártyalappal próbálják eloltani a helyükön maradvá az égő gyertyát.

Van, aki legyezgeti, akad aki, odadobja.

Bizony, senkinek nem sikerül.

Ekkor a bohóc erősödő dobpergés közepette vízszintesen elrepíti a piros áaszt.

A tízméteres repülés után a lap eltalálta a kanócot és elkoppintotta a lángot.

Hatalmas ováció, cintányér csengés, a zene felerősödik. A bohóc kalapját lengetve diadalmasan körbejárja a porondot és learatja a sikert. A gyerekek tapsolnak, hiszik a csodát, ami egy ideje minden nap sikerül, de van egy valaki, aki trükköt sejt a produkció láttán.

Értetlenkedve felkeresi a lakókocsija felé igyekvő artistát.

- Áarulja el nekem kérem, hogyan csinálja ezt a páratlan produkciót?

- Semmiség az egész, csak gyakorolni kell... feleli a bohóc.

- És mennyit gyakorolta?

- Csupán csak nyolc órát... volt a válasz..

- Csak nyolc órát? hitetlenkedett a néző.

- Igen, de naponta és negyven éven át.

asztal, gyertya, kártya, eldobni elalszik.

meddig kell gyakorolni?

nem sokáig, csak minden nap... nyolc órát és negyven évig.

nyolc órát, naponta negyven évig.

- Jajj, már megint reggel van...

2021. október 27.

Hiába, én is y-nal írom a nevemet, akár a nagyok....

28. A HUMOR, MOSOLY KÖNNYEK KÖZÖTT

IRODALMI PÁLYÁZAT
JELIGE: GYILKOS GLOSSZA

A PÁLYAMŰ CÍME:
HITELÜNK VAN?

Most a választások előtt a pártígéretektől eltelve felmerül az emberben, hogy mennyire hitték el a szavazók a politikusok ígéreteit. Hogy hitelük van-e a politikusoknak?

Az majd hamarosan elvállik.

De hitelük van-e a róluk író újságíróknak? Hiszen nem mindegy, hogy hogyan találják a dolgokat, hogyan írnak személyekről, eseményekről. Tárgyilagosan-e, vagy részrehajlóan, esetleg hangulatkeltően vagy provokatívan. Nekik hisznek-e az olvasók?

A szenzációhajhász bulvárlapok a példányszám növelése érdekében a szavak kifacsarására, elferdítésére is képesek. A magyar nyelv annyira árnyalt és sokszínű, hogy bármit meg lehet írni mindig valakinek a szemszögéből nézve és valakinek a szája íze szerint. Csak arra kell figyelni, hogy ne lógjon ki nagyon a lóláb, s aki nem tud a szavak között olvasni, akár el is hiheti a dolgokat.

Egy állami gazdaságban történt lópusztulást a szenzációéhes újságíró úgy írta meg, hogy a lóállomány 50 %-a elpusztult. Az egész ország a gazdaság hatalmas veszteségén kesergett, de csak a bennfentesek tudták, hogy két lova volt mindösszesen a szóban forgó mezőgazdasági egységnek. Talán így akartak állami támogatáshoz jutni és érdekelt volt a zszurnaliszta is? A szó veszélyes fegyver. Az írástudóknak óriási a felelősségük a tájékoztatás terén, s felmerül a kérdés: Hitelünk van-e?

S álljon itt egy másik példa is.

Vége az előadásnak. Az illetékes előadó elmondta érdekesítő véleményét az aktuális dolgokról, melyek ma mindenkit érdekelnek. Ezután következett a szokásos kérdés:

- Na tessék, szóljanak hozzá!

Ilyenkor van az, amikor mindenki a padlót vagy a plafont nézi, esetleg sürgős kotorászni valója van a táskájában. Kínos a csend. Végre az első „fecske” felteszi a kezét:

- Igaz-e, amit az újság ír?...

Az előadó a kérdést meg sem várva rávágja:

- Igaz! Amit az újság ír, az igaz!

S valóban, igazat ír-e az újság? Hitelünk van?

Egy régi közmondás szerint a szó elszáll, az írás megmarad. Akár száz éves cikket is elő lehet venni s tetten lehet érni a hazugságot. Egy másik mondás szerint a hazug embert előbb utoléri, mint a sánta kutyát! Tovább untathatnám a tisztelt olvasót hasonló blödségekkel, de nem teszem, hiszen politológusaink, történészeink, közgazdászaink nem áttallanak előkaparni régi újságokat, okiratokat, hogy rajtakaphassák a megalkuvó zszurnalisztákat. Előbb-utóbb kiderülnek a turpisságok. A különféle ellenzéki pártok és szervezetek egymást túlkiabálva próbálják felszínre hozni a múlt hibáit. Kiderült, hogy a Rákosi padláslesöprés kegyetlenebb volt, mint a török világ Magyarországon. A török szpáhi (földesúr) annyi gabonát mindig meghagyott a

jobbágnak, hogy jövőre újból tudjon vetni. Kiderült, hogy Sztálinhoz képest Hitler csak gyenge kezdő lehetett, hiszen a szovjet vezető több kommunistát öletett meg. Kiderült, hogy 1956 nem ellenforradalom volt, hanem sokak szerint szabadságharc, s kár volt Nyikita Hruscsovnak odaadni az ötösfogatot, s Brezsnyevnek is hiába tapsoltunk! De könyörgöm! A „PRAVDÁT” ezelőtt 20 évvel is Pravdának (Igazság) hívták. Van persze magyar Pravda, magyar igazság is. Az orvos, a pap, a tanár, a szülő néha belemehet kegyes hazugságokba. Az újságíró soha! Az elferdített dolgokra a közvélemény tudat alatt is ráérez, s ha be is igazolódik a gyanú, kegyetlen dolgokra képes.

Hitelünk van? Teszem föl immár negyedszer is a kérdést. Most már remélem, hogy igen. Még nem mondhatjuk azt, hogy:

- Ma már tudjuk!

Csak azt mondhatjuk most is, hogy:

- Ma úgy tudjuk!

Ítéletet a jövő mondhat a ma felett. Mi, akik csináljuk és éljük a jelent, nem! S csak azt remélhetjük, hogy az utókor nem elégtelent ír a bizonyítványunkba.

A történelmet megváltoztatni nem lehet, mivel az már megtörtént, csupán csak elferdíteni, meghamisítani tudják felelőtlen emberek, de az bűncselekmény.

2021. július 31.

29. A HUMOR, MOSOLY KÖNNYEK KÖZÖTT

IRODALMI PÁLYÁZAT
JELIGE: HUMORESZEK

A PÁLYAMŰ CÍME:
LOVAS ÚR
ÉDES APANYELVÜNK

Még a múlt században, - milyen furcsa ezt így leírni, - dolgoztam egy állami vállalatnál.

Az irodában, ha csörgött a telefon, mindig az vette fel, aki a legközelebb ült hozzá. Történt, hogy egyszer én vettem fel a kagylót, s mivel álltam, nevetéstől fuldokolva, le kellett ülnöm.

Egy németországi ügyfél titkárnője telefonált üzleti ügyben.

- Én Lovas urat keresem, Németországból - mondta egy tört magyarsággal beszélő hölgy. Az ő szájából még furábban hangzott a mondat, mint egyébként hangozhatott volna.

Nyelvi tanulmányaimból tudom, hogy némely külföldi nyelvben nem azonos a betű alakja és a kiejtett hang. pl. CCCP az SZSZSZR-t jelent.

Vagy az angolban a jam, dzsem, lekvár összefüggés, stb. A német sem marad el ebben a témában a többitől.

Nézzük például a Lovas nevet. Németben a v-t f-nek ejtik, a v az németül: w. Az s pedig sz-nek felel meg.

Már bocsánat, de tehetek én arról, mikor a Lovast keresték hivatalos ügyben, elkapott a nevetés? Na ugye, hogy ugye? Olvassátok össze.

2021.

30. A HUMOR, MOSOLY KÖNNYEK KÖZÖTT

IRODALMI PÁLYÁZAT

JELIGE: ÖNIRÓNIA

A PÁLYAMŰ CÍME:

BOCSÁNAT, HÜLYE VICC VOLT....
ÖNIRÓNIA

Jó néhány évig eljátszottam az általam poénosnak vélt viccel egy közeli boltban. Többé nem teszem. Néha bejött, de az utolsó balul sült el.

Rájöttem, tudni kell, mikor, kivel és hol lehet humorizálni, és nem kell egy vak, vagyis helyesbíték: egy nem látó embernek mindenáron felhívni magára a figyelmet.

Ugyanis vak nem vagyok, csak nem látok. Óriási különbség.

Minden évben, január 2-án átszaladtam a közeli ABC-be, hogy a hosszú ünnepek alatt kifogyott dolgokat pótoljam, s némileg felbosszantsam magam, hogy a jó édesanyjukat..., már megint javítottak az árakon. Aggódok, mert egyszer még sérvet kapnak az emeléstől.

Hogy oldjuk a feszültséget és poénosra vegyük a figurát... ráteszek a kosár tetejére egy csomag WC papírt. Most éppen nem kellene, de hát a vicc, és az ilyesmi mindig kell otthon.

Hosszú a sor a pénztár előtt, előttem is, mögöttem is. Végre sorra kerülök.

A hölgy kissé fáradtnak tűnve, halkan mondta a végösszeget.

Én álzavaromban kutattam a zsebeimben...

- Hű, a fene egye meg, otthon felejtettem...

A sorban állók és a pénztáros is azt gondolta, a vén hülye már megint otthon hagyta a buksz-tárcáját.

- Nem baj, majd át tetszik hozni a pénzt - próbált segíteni a hölgy, mert nem halad a türelmetlen sor.

- Nem a pénzt felejtettem otthon, az itt van... - mutatom.

- Akkor mit? - zsörtölődik.

- Az igazolást...

- Miféle igazolást?

Hátul már többen nevetnek, somolyognak.

- Hát nem hallotta? Az új hónap elsejétől csak az vehet WC papírt, aki igazolja, hogy evett.

A sor végén kibuggyant a röhögés, s a pénztárosok is nevetni szoktak, s ezzel a dolog el volt intézve. Ez az év is vidáman kezdődik...

De ez a hölgy nem értette, zavartan nézett maga elé és sírva fakadt. Ki tudja, mi jutott hirtelen az eszébe, a jövőre nézve.

Alig tudtam megmagyarázni, de akkor már baj van, ha magyarázkodni kell. Szégyenkezve bocsánatot kértem, és leforrázva kijöttem a boltból. Nem mindegy, hogy az emberen nevetnek, vagy ha kinevetik. Pláne, hogyha sírnak a rosszul sikerült viccén.

No ez az év rosszul kezdődött, de aztán úgy is maradt. Bocsánat. Igazán nem rajtam múlt.
Egyebet nem mondhatok.

2021. július 08.

Megjegyzés: - Magamat kigúnyolom, ha kell...

31. IRODALMI PÁLYÁZAT

JELIGE: HUMORESZKEK

A PÁLYAMŰ CÍME:
CÉGALAPÍTÁS

Müller úr, hallgatva az idők szavára, céget alapított az építőipar területén.

A tervezéstől kezdve az építkezésig, kulcsátadással vállalták a munkálatokat.

Már mindent eltervezett, csak a vállalat nevét illetőleg volt némi vita a családban. Mi legyen a cég neve? Müller és lánya...? amivel a leány tervezői mivoltára utalnának.

Vagy a másik: Müller és társa..., ami a nejre utalna, aki éli az unatkozó úriasszonyok sanyarú életét. A családi béke érdekében ezen még gondolkodni kell.

Dolgozott a vállalkozásban egy Fux Jani nevű segédmunkaerő is, aki nevéhez méltóan kellően ravasz és sunyi volt. Jellemzésül annyit, hogy nálánál külön emberek is felakasztottak már.

Egyébként segédmunkás státuszban leledzett a vállalkozásban, de ő ezt a titulust segéd művezetővé cizellálta, nem kis büszkeséggel magára nézvén.

Másképp szorgalmas, de mindenbe belekotyogó személyiség lévén, ebbe a témába is bele kívánt szólni.

- Főnök úr. Nekem volna egy ötletem a cég nevét illetőleg.

- Na mondjad, hátha jó lesz - szólt a kőművesmester.

- Szerintem legyen: Fux Jani és Főnöke.

A mester feje cékla vörös lett, s felkapott valami nyeles tárgyat a keze ügyéből.

Még talán most is szaladnak, kergeti a malterkeverővel, ha azóta utol nem érte.... agyoncsapás szándékával.

2021. július 20.

32. A HUMOR, MOSOLY KÖNNYEK KÖZÖTT

IRODALMI PÁLYÁZAT
JELIGE: HUMORESZKEK

A PÁLYAMŰ CÍME:
KÓMA

Megtörtént eset, amit elmesélek, ilyesmi dolog néha előfordul ebben a kavargó, kacifántos világban.

Élt egy kisvárosban egy kortalannak tűnő, idős asszony.

Mélyen vallásos volt, egész nap hányta magára a keresztet, reggel vele nyitották, este vele zárták a templomot.

Őszintén hitt a pokolban és a mennyországban, mely utóbbiba maga is szeretett volna jutni, amikor majd eljön az idő... és hívja az Úr.

Megszokott, párnás helye volt a templomban, senki nem ült soha a helyére, nem is lehetett volna, hiszen mindig ott imádkozott.

Egyszer csak, vagy mert már öreg volt, vagy mert beteg lett, de az is lehet, hogy csak éhes lehetett, rosszul lett és kiesett a padból, s nem adott életjelet.

A mentősök azt mondták, kómába esett és bevitték a kórházba.

Akkoriban került a belgyógyászatra egy frissen végzett afrikai orvos, aki fiatal volt, lelkes is volt, s meg akarta mutatni kollégáinak és a világnak, hogy nem hiába tanult oly sok évet Magyarországon.

Mindenképpen vissza akarta hozni a beteget az életbe.

Afrikában számtalan népfaj, törzs él, és mind más külső jegyeket visel. Van, aki csokibarna, van, aki rövid, göndör hajú, és akad, aki fekete. A mi orvosunk négerebb volt a négernél. Csak a szemei fehérje, és a fogai világítottak szokatlan energiával ki a fejéből.

Tudása lelkes szorgalommal párosult, mindent megtett, megpróbált a beteg talpra állítása érdekében.

S láss csodát, a néni jobban lett, magához tért és lassan kinyitotta a szemét.

Meglátta az ágya mellett álló örömeiben nevető orvosát.

Szemében látszott a rémület, arcára kiült a döbbenet, s rikoltó hangon felkiáltott.

- Úristen, eljött értem az ördög!

Visszazuhant a párnára és újra kómába esett.

Én csak ott voltam, ahol ilyeneket mesélnek.

A történet nyomokban valós elemeket tartalmaz, a fogyaszthatóság érdekében kissé cizelláltuk.

2021. 04. 05.

33. HÁROM KAVICS A HŰTŐBEN

MEGESETT TÖRTÉNETEK

A mi családjunk tipikus nagycsalád, férj, feleség, három leány, három vő és három unoka. Ha mindenki itthon van, akkor tizenegyen ülünk az asztalhoz.

Bár manapság már elég nehéz összehangolni a közös étkezéseket, mindenki máshol és másfelé dolgozik, és ráadásul több műszakban. A napi étkezés is megoldható a munkahelyeken, így a közös találkozás leginkább estére és hétvégére vonatkozik általában.

Létszámtól függően és értelemszerűen különféle típusú, és rendeltetésű hűtőszekrényeink vannak, általános hűtők, mélyhűtők és fagyasztók is egyaránt. A havi nagybevásárlás után értelemszerűen minden a helyére kerül, és a napi bevásárlásokkor is odafigyelnek a hölgyek, hogy minden sorba legyen a lehetőségekhez képest.

Főtt ételek a jobb oldali, hideg kaják a baloldali gépbe kerülnek, mirelit áruk a hűtőládába, és így tovább. Italok, ahol van hely, na és elértünk a dolgok rákfénjéhez, sosincs helye mindenkinek, mivel sok embernek sok a cucca.

Állandó harc megy a tárhelyekért, és elhangzik a jelszó, minden maradékot meg kell enni, mivel ételt nem dobunk ki, mert a hajléktalanok még megennék... elven, vagy a háziállatok valamelyike.

Az egyik rámolás közepette felhangzik egy megdöbbenő női hang....

- Ki pakol köveket a leveses fazék mellé? Tudjátok jól, hogy nincsen hely....

Mindenki megdöbbenve áll az események előtt, és persze a bajnak nincs gazdája, vagyis hát még nem vállalta el senki.

Van a családban egy fiú unoka a sok hölgy között, és ő is érdeklődve figyeli a fejleményeket, és végül is megvallja, eléggé el nem ítéltető módon, hogy ő a tettes, és persze nem érti a probléma lényegét, hiszen ő csak jót akart.

Hat éves elmúlt már, és folyton figyel, hallja a társadalmi problémákat, az áremeléseket, az állandó harcot a túlélésért, és logikusan összevonja a dolgokat. Nagyon szereti a verseket, meséket, és néha első, de második hallásra már biztosan fűjja a mesék lényegét. Nemrégiben hallotta a kőlevesről szóló tanmesét, és kigondolta, hogy kavicsgyűjteményéből három szép darabot elrak inségesebb időkre, jól jöhet az még valamikor.

Korához illő logikájával kigondolta, hogy az alapanyagot hűtőbe kell rakni, hogy meg ne romoljon. Végül is... de milyen igaza van...

Az pedig igencsak dicséretes, hogy ifjú férfi létére gondoskodni akart a család ellátásáról.

Így megy ez már az ősember óta, a gondoskodás a férfiember dolga még talán manapság is.

Ki tudna ezért a gondolatmenetért megharagudni? Megdicsértük, és mondtuk, ez olyan termék, amit nem kell hidegen tartani, nem romlik meg soha, a katona is a táskájában tartotta a köveket, és mindig magával hordta, hátha kell valamikor.

Minden bizonnyal, bár ezt még nem néztük meg, azóta az ő tarisznyájába találhatóak a fehér kavicsok... Eszem a kis szívét.

Biztos ami biztos, jól jöhetnek azok még valamikor. Ki tudja, hová keveredik az ember az idők során.

2019. május 29.

34. MÁRCIUS IDUSÁN

A TRIKOLOR

Most, hogy közeledik március 15-e, emlékeim közül előbújik egy régi történet.

Úgy negyven évvel ezelőtt, amikor idegenvezetéssel is foglalkoztam, elutaztam egy nőkből álló csoporttal valamelyik kisvárosba ünnepelni.

Akkoriban divat volt, hogy jól dolgozó brigádok jutalomból elutazhattak valahová a szak-szervezet jóvoltából.

Ilyenkor a hölgyek kiszabadulva a munka és a család köteléke alól, némi kontyalávaló rásegítésével, vidám hangulatban várták a nap eseményeit. Megvolt ennek a bája és a feszültségoldó hagyománya is.

Dívott a kevert, a bonbon meggy, és az Éva vermut, meg a csónadrág, és a moher pulóver, na és a lapos sarkú félcipő, az elől kapcsos melltartó, s a Krasznaja Moszkva és a Kalinka Vodka. A műsor kezdetéig, mely igen jónak ígérkezett, volt még némi kis idő. A fölös idő eltöltésére, hölgyek lévén, nagyon jó program a kirakatnézés. Véletlenül vagy akarattal, pont egy fehérnemű üzlet kirakatát nézegettük.

A látvány számomra ebben a hölgykoszorúban kissé bizarnak tűnt. Piros, fehér, zöld mell-tartókból és bugyikból egy hatalmas kokárda volt kirakva. Mellette pedig, a dolog megkoro-názásaként, nemzeti színű zászlónk három színű kombinéból lett dekorálva, a kirakatrendező jóvoltából.

Kombiné, kombiné, a csipkés kombiné....

Bizonyára egy hagyománytisztelő, de modern felfogású alkotó rejtette el így perverz érzéseit a forradalmat és a szexualitást ötvöző álművészetében.

A lányok összekuncogva rám-rám sandítottak, s én, pirulós zavaromban csak ennyit tudtam mondani:

- Én kissé giccsesnek tartom ezt a megközelítési formát, s különben is, zöld bugyit még nem is láttam.

Kibuggyant a nevetés, s a leghuncutabb középkorú hölgy csak ennyit mondott:

- Úgy látszik, még keveset éltél.

Ma már tudnék mesélni, de hát férfiak vagyunk.

Akkoriban még csak alig múltam húsz éves.

Régi, szép, boldog idők.

2017

35. NEVED MUTATJA, KI VAGY?

VENDI, VAGY NEM VENDI

A nevét általában a szüleitől kapja az ember.

Álnéven csak kevesen élnek e világban. Akinek nem tetszik a saját neve, megváltoztathatja, ha akarja.

Kislányom, aki általában vidám természetű, sírva jött haza az óvodából. Kérdeztük, mi a baja, s azt mondta: csúfolják a társai.

A sok Csenge, Emerencia, Alexandra, stb. között kirítt, hogy Ő csak Katika. Megvigasztaltuk, megmagyaráztuk.

Most, hogy hamarosan világra jön az unokám, ismét napirenden van a névválasztás. Mivel még nem tudjuk, fiú-e vagy kislány, elég sok változat felmerült.

Hogy oldjam a hangulatot, viccesen megjegyeztem: bármilyen nemű lesz a baba, hívjuk: Vendel-nek.

A döbrent csend és lehurrogásom után, már feleslegesnek tartottam érveim felsorolását.

Miszerint felvetésem nem volt logikátlan, mert a Vendi ebben a formában férfi név.

A Wendy az angolban női nevet jelöl.

Ugye, hogy jót akartam?

Én a nevemet apám után örököltem. Legszívesebben II. Nagy Vendel-nek hívatnám magam, mert apa volt az első. Ifjúnak már nem szólíthatnak, idősnek pedig én nem hívatatom magamat.

Egyébként nemesi származásomra az utal, hogy y-nal írom a vezetéknévem: Nagy.

Egy doboz sör az eddig olvasónak. További jó szórakozást! Nemességem kötelez.

Egyebet nem mondhatok.

Ja, csak még annyit, hogy hétszilvafás nemes vagyok.

2012

2012. április 18-án megszületett Dávid.

36. BARÁTAIM ÉS EGYÉB EMBERFAJTÁK

SZATIRIKUS, ÖNIRONIKUS, SOMOLYGÓ
JA ÉS DEMOKRATI KUS...

Biztosan ismeritek a mondást,
nincs szüksége ellenségre annak,
kit körbe vesz a tág rokonság,
és néhány jó barát,
kik mindenáron segíteni akarnák.
kritikusaimról nem is beszélve,
kik asztal körül kergetnének.
a pokolba vezető út is
gyémánttal van kikövezve,
legyél karddal felövezve.
némelyek jóindulatilag mondják a nevemet,
II. Oroszlánszagú Vendel
no, affene egye.
Vak Bottyán után szabadon,
Vak Vendi.
Vendi magyarul férfi név,
Wendy angolul női név lehet.
Wen ti a kínai nevem,
ami kérdést jelent.
találó név, mivel verseimben sok kérdést teszek fel,
várva a feleleteket.
van, ki képet festett rólam,
olajjal vászonra kenve,
az Isten áldja meg érte,
könyvemnek lettem borító fedele.
azóta rézdróton
lógok a falon felakasztva,
egy kékfejű szegen,
bekeretezve,
ettől talán többet érdemelne.
felakasztásomnak még
nincs itt az ideje.
volna, ki rólam szobrot faragna,
feltuszkodolna egy talapzatra,
nehezeknek az alapzatra.
fa alatt pózolnék,
lomboktól óvottan,
beleolvadva a bronzba,
neki legyen mondva...
mint egy ismeretlen mellszobra.
bronz fénye csillan
a nyugalmas térbe,
megadóznék érte.
Isten adjon nektek ezerszer annyit,

nekem meg kétezerszer.
irigységre önzéssel vetekszem.
hében és hóban
vállamra madarak szállnának,
enyhelyt keresve,
végre megnyugodnának,
nem vállaltam be,
galamb tojna a fejemre.
azt mondaná bűgva:
megölték szegénykét,
megölték szegénykét.
magamféle kapkodhatná a fejét.
sok van, mit elértem,
könyveim állnak sorba,
felrakva valós
és elképzelt polcra.
nincs szükségem idegen tollakra.
lemezem harsog a gépen,
verseim sok jó barát mondja,
vagy csupán olvassa,
köszönet érte,
lelkük rajta.
fotóim, videóim
láthatóak, ha hagyom,
riportjaim hangoznak el,
sugározzák a rádiók,
földrészekén át hallik a hangom,
fennhangon mondva,
ne legyen igaza a kritikusoknak,
egy szoborért nem kockáztatok.

2018. 01 10.

37. PINCÉIM

AZÉRT HALT MEG
SÍRFELIRAT A TANYA FALÁRA ÍRVA.....

Azért halt meg
A nagy vendi,
Búcsúztatván
Az Óévet,
Vizet adtak
Inni neki,
A bor hazájában,
Saját tanyájában.
Ha bort adtak
Volna neki,
Nem is ilyen
Duna vizet,
Mibe hal és
Béka vizelt,
Ma is élne
A nagy vendi.
Bort hoz elő,
Pince mélyről,
Nem is vizet,
Az a vendég,
Aki fizet.
Ki nem fizet,
Igyék vizet,
Hajnalán egy
SZÉP ÚJÉVNEK.
Házigazda
Nem sajnálja
A kadarkát,
Isten tartsa
Jó szokását.
Éljen soká
A barátság.

Szexárd 2018 Újév hajnalán

PINCÉIM

Hatvanöt éve Szekszárdon élek, itt a Duna mentén, a dunántúli dombok, és az Alföld határán, s nem is szándékozom innen elköltözni sohasem.

Balról a Sió vize hordja a Balaton feleslegét, szemben a dombokkal a gemenci erdőt találhatod, és jobbra pedig a Sárköz kerül el. Mindezt megkoronázza a Duna sokat látott hatalmas folyama.

Azt ne feledjük, hogy a szekszárdi dombság adottságait kihasználva kialakult a szekszárdi borvidék, és kifaragták, megépítették a sok száz pincét az évezredek során. Mondják, hogy akinek szekszárdi viszonylatban nincs szőlője és pincéje, nem is idevalósi ember.

Eleink kaszapengével simították a löszpincék homorú falait, és csak később rakták téglából a pincéket, melyek néha egymás tetejére is épültek, néha tudatosan odarakva, de legtöbbször a véletlenek folytán fordultak elő ilyen csodás építmények. Néha a záporoktól beszakadt pincékben vették észre, hogy fölötte is és alatta is van még egy bortároló.

Tehát én ilyen miliőbe születtem, és nem csoda, ha magam is saját pincére vágytam világ életemben.

Meg is adatott ez nekem, és nem panaszkodhatok, összeszámolva volt legalább öt saját, de családon belül még több pincém is, de egyébként pedig sokaknál segédkeztem építéseik során.

Kiástuk a pincelukat, és a föld sem vész kárba, hiszen a falazás után a pince tetejére kúpoztuk a földet, és máris megvolt a természetes szigetelés, és ez adta a pince állandó hőmérsékletét.

Ismerek hatalmas dézsmapincéket, amiben még a középkor idején hordták össze adóként a borokat a földesuraknak. Még ma is működnek, csodájára járva.

Anyám mesélte, hogy ahol cselédkedett, Bonyhádon, egy krumplikereskedőnél volt szakácsnő, olyan nagy pince volt, hogy lovas kocsival vitték be a burgonyát, és a másik végén jöttek ki a lovakkal. A sokféle burgonyát különböző pinceágazásokba rakták, hogy ne keveredjenek.

Valamikor házat nem építettek pince nélkül, mivel azt ételek tárolására is használták, és ott hűtötték az ételt napokig, mivel még fagyasztó szekrény nem létezett.

Jártam olyan tanyában is, ahol még kút is volt a pincében, annak volt ám hideg a vize, és félelmetes volt még belenézni is.

Hosszú életem során eljutottam különleges helyekre is, mint például az Apponyi család pincészetébe, és láthattam a sok méter magas falakat a föld alatt, ahová autók is bejártak, és több ember magasságú hordókban, melyekbe bementek takarítani a borászok, kiszámíthatatlan mennyiségű borok találhatóak mind a mai napig. A pince három ágú és A betűt formáz, még azt A betű összekötését is megépítették, és abban lehetett átmenni a másik ágába.

A méretekről csupán annyit, hogy akkora maga az építmény, hogy olyan sok téglá van benne, hogy téglagyárat építettek csupán ennek az intézménynek felépítésére az Apponyi grófok.

Természetesen ilyen nagy pincékhez megfelelő nagyságú szőlőterületek is kellettek, és kiszolgáló személyzet, kádárok, borászok, szőlészek, s kapáló, permetező gyalogmunkások, és még mindig csak egy pincéről beszélgetünk. Ki tudja, hogy az egész országban hány hasonló épület található, mivel ezekhez még feldolgozó helyiségekre is szükség volt, s nem beszélve a borkereskedelemről és a pénzkezelésről, mivel még királyok és pápák is ittak ezekből a borokból.

Külön szakma volt a borkereskedelem is, és nem kis feladat maga a bor szállítása sem.

Az árunak időben, épségben, és jó minőségben kellett odaérnie a sokszor sok száz kilométerre lévő fogyasztóhoz. Tévedni csak egyszer lehetett.

Mint már említettem, nekem öt pincém is volt, büszkeségemre, és ma csak egy van, az is a ház alatt, de az már egy másik kategória.

Az első pincém a Séd közben volt, ahol vettünk egy régi, romos tanyát, és alatta egy hatalmas pince húzódott, és a tanyát lebontva egy új, sátortetős házat építettünk, amiben szüleim haláláig laktunk, de aztán eladásra került maga a ház.

Második pincénk Kisbördőben volt, amit saját kezűleg építettünk, kalákában, és emlékszem, kik segítettek akkor az építésben, a nagybátyáim, apám, anyám, öcsém. Kedves emlék mind a mai napig, de aztán az is eladásra került, mivel öcsém halála után nem volt, aki szakértelemmel kezelte volna a szőlőt és a borokat. Szép kis tanyát is raktunk a pince fölé, és szinte emlékszem, hogy melyik téglát ki rakta jelenlegi helyére. Vettem Csatáron, a város végében, a Vasvárosban egy házat, ami valamikor egy tanya lehetett, mutatta a hatalmas pincéje, ami olyan széles volt, mint maga a ház, és olyan hosszú is, oldallejárattal és vakablakokkal, ahová a poharakat, gyertyákat, valamint a pálinkát szokás rakni.

Elég volt a szűk lejáraton leengedni a hordókat, és csak kötéllel lehetett leengedni és felhúzni a hordót mosás idején, de aztán már megoldottuk a hordómosást lent.

Kemény és veszélyes munka volt.

Kötélen engedték a persze üres hordókat, de aki alul igazgatta a munkát, állandóan életveszélyben volt. Maga a pince szélessége volt az alap, és azon folytatódott tovább maga a ház fala. Ilyeneket manapság már nemigen építenek.

A szobák padozata a pince boltozatára volt ráakva.

Nem messze a háztól van egy tanyasor, rengeteg pincével, és ott is vásároltam egy hosszú építményt, aminek a fele falazott volt, a vége pedig még ugyanakkora, de csak löszbe vájt folytatás volt, tele mohával, ami azt jelöli, hogy borerős a pince és megfelelő a hőmérséklete. Sajnos, lakásvásárlás okán ez a tanyai s eladattatott, pedig patinás helyen van és minden évben ott zajlik a borfesztivál, és nem messze tőle áll az Orbán püspök szobra, aminek árát a tanya tulajdonosok adták össze.

Ez a pincesor az Istifán gödre nevet viseli mind a mai napig, sok régi borosgazdára emlékeznék itt a néha ifjonc tulajdonosok, akik már modernizálják a tanyákat, és nem hordókban, hanem acéltartályokban tárolják, erjesztik, úgymond redukálják a nedűket.

Ez már ipari munka, és jobbára már csak a pénzről szól.

Megkönnyeztem ezt a pincét is.

Aztán van egy majdnem pincém, amit még mindeddig nem találtam meg, de én már nem is fogom. Tudom, hogy ott van, de mivel megvakultam, félbemaradt a kutatás. Harminc éve, a kislányom születésekor vettem egy nyolcszáz öles terciát a Bagó völgyben, enyhén lejtős terület, ideálisan jó szőlőnek, és rajta egy szabályosan összedőlt tanyával, amit elkezdtem kipucolni és találtam ott meszelt falakat, hordó abrincsokat, kézi szerszámokat, tehát kell ott lennie valaminek. Még a pince domborulata is jelzi, hogy ott pincének kell lennie. A szomszéd is talált a saját telkén egy nagyon mély pincét, és mondta, itt is van egy, csak ásni kell. Évekig kerestem de még nem jutottam el a lejáratig, pedig érzem hogy kell lennie. Sajnos, időközben megvakultam, és így a kutatás véget ért számomra. Maga a terület megvan még, de sajnálatos módon csak gazt terem. Másra vár a régészkedés.

Maga a munka elég veszélyes, hiszen láttam már olyan embert, akit maga alá temetett a pince bontásakor a sok téglá. Meghalt a szorgalmas ember, és néha előfordul hogy áldozatokat szed az óvatlanság, minden évben többen meghalnak a mustgáztól és pinceomlásokkor. Veszélyes üzem, és néha ez párosul felelőtlen italozásokkal is.

Jelenleg a József utcában lévő családi házunkban van még egy pincénk, és valószínű, hogy nekem már az utolsó is. Eléggé nem elítélhető módon ebben már nemigen van bor, csak ha néha lerakjuk a palackozott borokat, pezsgőket.

Így múlnak el a nagy álmok, vágyak és tervek. Azért hálát adok a mindenhatónak, hogy ez mind megadatott nekem. Még sokat tudnék mesélni ezekről a dolgokról, de álljon inkább itt pár pincéket dicsőítő versike, emléket állítva ezeknek a csodás létesítményeknek, amelyek remélhetőleg még évszázadokig emelik a tájegység dicsőségét, és az emberi munka, kitartás szimbólumait.

Mostanság emelnek olyan divatos köralakú objektumokat, ahol ha egy megjelölt pontra állunk, visszhangzik az egész pince, de ha akár egy lépésnyire is odább lépünk, mindez a jelenség megszűnik. Érdekes, de drága játék, de ötletes és különleges. Talán később már ez lesz a természetes, a padlófűtés és a fürdőszoba.

A modern világ ide is betette a lábát.

SZURDIKOK MÉLYÉN

Szurdikok mélyén,
Löszfal meredélyén
Bodzák hűvöséből
Cefreszagot áraszt
A gaznőtte pincelyuk,
Régmúlt tüzes borok
Dicsőségére
Vágyik az új must.
A dűlőúton felszáll a por,
A pince mélye
Szomjazó vendégre vár,
Bíborszínű
Az üvegphár,
Mámoros muslincák
Monoton dala száll.

2012. aug. 27.

Megjegyzés. Ősi illatok a szekszárdi Kadarka utcán.

A VINCELLÉR IGAZSÁGA

NÉPI BÖLCSELETEK

Útból,
kútból,
senkit nem szabad
kizárni.

Tanya előtt
egy jó gazdánál
fél icce borra
mindig meg kell állni.

2019. január 10.

ÖSSZE-VISSZA VERSEIM

38. ÖSSZE-VISSZA VERS

MAI MAGYAR MONDÓKA

A házasság,
A válás,
A bő gyermekáldás.
A hess,
A fess,
Itt szörnyű ricsaj lesz.
Az állomás,
A látomás,
Valami nagy változást hoz.
Jön az Akaróni, Makaróni bíró.
A kutya a hájjal,
A macska a májjal.
A pék a péklapáttal,
A kovács a kalapáccsal,
A kőműves a kanalával.
A költő a pennájával,
A strici egy lánnyal.
Egy tiszt a puccerjával,
Katona a puskájával.
De hová lettek
A vitézek?
Közöttünk elvegyültek.
Útkeresztben bádog Krisztus,
Hová lett a magyar virtus?

2012

39. ÖSSZE-VISSZA DAL

Megbotlott a lúd a jégen
Jaj de szépen kukorékol
Piros csizma van a lábán
Nem süt a nap a szemébe

Kunkori a malac farka
Télen sincsen rajta sapka
Irigykedik a halakra
Dagonyázik a patakban

Háztetőn ugat a macska
Hétmérföldes csizma rajta
Nyávogni már elfelejtett
Ezért tanul újabb nyelvet

Piros cipőt varrt a varga
Kiteheti az ablakba
Kisasszony és úri dáma
Eltipeghet benne bálba

2010. október 18.

40. A PÉNZVÁLTÓ

Volt egyszer egy tehetséges fiatal ember, aki bárhogy és bárhol próbálkozott, sehogy nem tudott munkához jutni, elhelyezkedni, megélhetést, jövedelmet szerezni magának.

Tehetsége, sok más dolog mellett, a rajzolásban is megmutatkozott. Mivel rengeteg szabad ideje volt, unalmában rajzolgatott, festegetett, és mivel szerette a portrékat, megpróbálta gyakorlásképpen a különféle papírpénzek híres alakjait, arcképeit lemásolni.

Igazán jól sikerültek, és büszke is volt magára, mert azt hallotta, hogy a magyar pénzek a legszebbek a világon.

Elhatározta, ő is tervez papírpénzt, és azért pénzt, mert az motiválta a legjobban, hogy neki nincs.

Mivel grafikus volt, szépen haladt a saját bankóval, de hogy senki ne vádolja pénzhamisítással, mert azt a törvény bünteti, hirtelen ötlettől vezettetve, háromszáz forintokat rajzolt.

Hogy ki legyen a pénzen a híres emberek közül, úgy gondolta, legyen egy nő, mert az még nem volt, és legyen egy nép fia is, ne csak királyok.

Így választása Mária Terézia és Rózsa Sándor személyére esett.

Döntését megidealizálta, önmaga igazolására.

Mármint, hogyha az emberek ezzel a pénzzel fizetnek, akkor már betyár kurva világ lesz.

Jó pár darab új háromszáz forintost gyártott, és kissé megvizezte, beporozta, cigarettával befüstölte, hogy ne ropogjon annyira és kissé avítnak látszon.

Az eredményt igen jónak találta.

De hát a pudíng próbája az evés elvén, s a kisördögtől vezérelve, azon gondolkodott, valahol el kéne sütni ezeket a bankókat. De hol?

A boltban nem lehet, ott ismerik, a piac sem a legjobb, gondolta a bankban beváltja.

Ha lebukik, azt mondja majd, a gyerekek kitolásból kicserélték játékpénzre az igazi pénzeket.

Bevonult a bankba, és a pénztáros nőt megkérte, legyen szíves váltsa fel ezt a három bankjegyet apróra.

A hölgy nagyon készséges volt, de igen hosszasan nézegette a papírokat.

A férfi már kínosan nézett körül, és már megbánta, hogy beadta a hamis pénzt az ablakon, félt a megszégyenüléstől.

Egyszer csak a hölgy szeme felvillant, elmosolyodott, és fejével bólintott, majd a pénzt a kasszába dobta, és válogatva az aprópénz közt, visszaadott.

Három darab harminc és három darab hetven forintost bankjegyenként.

A bankban. No komment.

Bejött az arcképválasztás.

Már erre a válaszcsapásra is fel voltak készülve.

2013. 05. 17.

41. A NAGYOTMONDÓ MESE

Faluvéken,
Partok alatt,
Akkora nagy
Hó szakadt,
Hogy a madarak
Guggolva repültek
El az ég alatt.

A feneketlen tóba
Belefagytak a halak.
És csúsztak rajta
Az agarak.

Éhes róka
Kergeti a nyulat,
Az meg szalad,
Ki a hóból,
Be a zöld kukoricásba.
Érik a búza,
Meg az árpa.
Süt a Nap százágra.
Mindenki arat,
Csak a lusta
Falu bolondja
Hüssöl a fa alatt.
Nevet, fogja a hasát,
Cudar ez a világ.

2012

Megjegyzés: Amikor mesét mondtam, belealudtam, s így folytattam. Az unokák reám szóltak, papa, nem így mondtad tegnap.

42. A SÜLT KACSA HÚLT HELYE

MESE FELNŐTTEKNEK IGAZ TÖRTÉNET

Egy tavacska hullámozott
A kert végében,
Nyáron ötven kacska
Lubickolt vizében.
Történt egyszer, hogy a néne
Kacsát akart sütni ebédre.
Nógatta az apót,
Menjen le a tóra,
Fogjon meg egy szárnyast,
Kész lesz harangszóra.
Az öreg hallgatott az anyóra,
Rögtön sietett is le a tóra.
Sáros volt a partja,
Megcsúszott a lába,
Belebukott arccal a pocsétába.
Elunta a várást az öreg néne
Eredj, kis unokám,
Szólt a kis legényre.
Nézd meg, öregapád,
Hol késik, mi végre?
Fenem a kést,
A víz is lobog már,
Fuss öregapádért
Hozza azt a gácsért.
Szalad a legényke
Jön is vissza mindján,
Milyen ing volt a nagyapán?
Reggel kiöltözött a szép
Kockás ingébe!
Zsörtölődik a néne.
Akkor jó, mert ott úszik
A tó közepébe.
Az anyja csudáját
A vén hülének
Ilyenkor fürdik
Mikor a kacsák még élnek?
Nem tudta a balga,
Hogy az ura, szegényke
Holtan van a vízben
S kacska a kezében.

2006. március 15.

43. JELIGE: HUMORESZKEK

A PÁLYAMŰ CÍME: OKNYOMOZÓ RIPORT

Felépült végre a ház, kis ideig büszkén állt, majd meggondolta magát. Egy szép napon összedőlt, s az emberek értetlenül nézték szétomlott falát. Kutatták az okát, hogy mi okozhatta a tragédiát. Ki a felelős? Talány!

Kéne egy bűnbak talán! S kihallgatták a nyomozók az összes alkotót.

- Az én vállamon volt az egész - mondta az alap. - Reggeltől estig nyomtak a falak. Csak legvégén került fejemre a kalap.

- Én a társaimmal összefogtam - szólt a téglá.

- Egy darabig kitartottam, hogy kerüljük a bajt el. - mondta a malter.

- Én a tetőt tartottam - vallotta a gerenda.

- Az egésznek színt adtam, Bár nem én voltam az ész - nyilatkozta a mész.

S a cement, hogy senki a hibát reá ne foghassa, szemlesütve azt mondotta: - A szomszéd ház az alibim: bizonyítottan ott sem voltam. Engem mindenholnan kiloptak.

Felelősök mindig vannak, csak sokszor elbújnak más mögé. Itt a felelősség a meg sem hallgatott kőműveseké!

Újgazdagok lettek.

Új ház áll

A régi helyén már,

Benne márvány-

Padozatú a szoba.

Szökőkút vize

Locsog a kertben

Halványkék vízzel

Feszül az uszoda.

A kerítés:

Mint megannyi lőrés,

Kőfala tátong

Az úton jövőre.

Hófehér vakolat

Vakítón hívogat

A kicsi ház melege

Kimaradt belőle.

44. ŐSI ŐSZTÖN

Tavaszi fényben
Mandulavirág közé
Méhek vegyülnek.
Mézzagú nyárban
Nektárt szívó
Bódult bogár,
Illatuszályban
Bibéről-bibére száll.
Dolgozni muszáj.
Szorgalmuk árán
Tele a kaptár,
Egyre csak hull a méze,
Méheknek bére.
Méhek raja jó,
Noha őrzik a mézet,
Mégis meglopják.
Darázshad támad,
Sötét hűvös csalitból,
Vérem akarják.
Őszülő szívem
Ősi fák tövisére
Most kiakasztják.
Káruk megtorolják,
Az élet nem egy méznyalás.

2019. október 22.

45. ROMA REGE...

Vendéglőben rendeltem egy
Cigánypecsenyét,
Evés közben hallgattam a
Szép cigányzenét.
Óvatosan ettem, nehogy
Cigányútra menjen,
Rókatáncot járt,
Cigánykereket hányt
Örömében lelke.
Desszertnek legvégül
Cigánymeggyel bélelt
Meggyes rétest ettem.
Mindezeket jó szívvvel
Örömben tettem.
Nem törődöm én azokat,
Kik ítékeznek felettem.
Nem tudom, hogy Róka elvtárs vagy-e,
Vagy egyszerűen csak Róka úr?
Olyan mindegy,
Vagy csupán csak rókázzalak le?

Megjegyzés: 2014. 04. 28.

46. KEDVES DIETETIKUSOM

Kedves tanult dietetikusom,
versemmel dicsteljes munkádat
egy perc alatt lerombolni
nem szándékozom.

Receptek özönei
zsongának fejében,
régi ízes ételeinket,
a fene megette.

Azon sokat gondolkodom,
ha két zöldségfélét
répát és a borsót
csak vízben megpárolom,
utána összeönténém,
hogyan lenne ebből
finomfőzelék?

Csak akkor csupán,
ha külön is szeretném.

Aztán az a másik borzalom,
ha az egészséget összeturmixolom,
fogaimat talonban hagyom,
főzelékem kiskanállal elmajszolgom.
Ha az egészséget vízzel elegyelve,
készen is van a krémlevesem.

Egészségben megöszültek,
a történetben az a fő,
együnk hát modernül,
de az ember mindenevő.

Sértődés ne essék,
nem szándékom a gúny,
de fől az egészség,
az egész egy kín,
ezt hozta ki a rím.

Szekszárd, 2020. április 18. bolond éjszakáján...

Bocsánat, Jolán...

47. VAKONLÁTÓ

Vakon járok
vakmerően,
egészen a vakablakig,
kinézek a vaksötétbe,
kíváncsian a vakvilágba,
ébrednek-e fények még
végre valahára?

Sötétbe nézek,
nem látlak Téged
vaksi szemeimben
hiú remények,
tévelygő vakság,
várt végítélet.

Vakon a temető
merengő szerető,
vakvilág feledő
nevető temető.

Repceszín víg mező
illata tekergő,
vakembert vezető,
bús baját felejtő.

Vadvirág mézelő,
méheknek legelő,
vakvezető kutyának
hajdanában-danában,
csont után eredő.

Az éjszaka hajnalodó hűvösében
néha elkurjantja magát,
egy vakonlátó svihák,
kerítsd Setét,
ergye utána.

S ugrik a társ,
akár egy fekete madár,
bogárszemű vakmadár,
ösztönei után jár.

Lehunyta két szemét a két szemét
vakvarjúcska, s a vakegér,
ott vakoskodnak még
a sötét föld mélyén
a sok vakondokok.

Vizet dajkál ringatva
ölében a kék patak,
megvéd kuksi békát,
szemtelen halakat.

Hozzám már nem jár követtség,
véd és dacszövetség,
mióta vaksi vagyok,
elkerül a vakangyal
és az Arkangyal,
pláne a védőangyal.

Örök társam az öregség,
megvédem magamtól
magam magamat,
hogy vakságomban
magamra maradhassak.

2021. október 20.

Vak Vendel, nevem napján

48. KIÁLLÍTÁSON

Szívem melegével
Érzem a képet,
Ha átsugárzik
Annak ereje.
Nem jut el fénye
Kihunyt szemembe,
Eltompult annak már
Tengerszín kékje.
Csak ha igazi tűz
Lobog a képben,
Az sugárzik át,
Lágyan szelíden
Képzetemig.
A Tiéd ilyen.
Gratulálok.
Vegyed, vigyed.

2013. 05. 23.

49. UHU BAGOLY

Éjszaka egy uhu bagoly
Össze-vissza barangol,
Sötétben is élesen lát,
Elkapja a vacsoráját.
Megfogja a pockokat,
Fészkeket is fosztogat.
Ágon ül a gerlepár,
Leccsap rájuk a madár,
Elrabol egyet a galád.
Búsan bűg a párja még,
Megölték szegénykét.
Megölték szegénykét.
Bagoly fejében ébredez
A sok bölcs gondolat,
Pislog rá jó nagyokat,
Közben okosan bólogat.
Karmai közt áldozat,
Nem kíséri kárhozat.

2018. 03 18.

50. SZÁMÍTÓGÉP

Itt derminál
ott totálódzik
emitt nekiáll
amott föláll
lent kiáll
fent beáll
sok mindenre
rátalál
s ott messze,
az asztalnál pedig:
umblaccolják az
egész hóbelevancot...
s kiadja a pohártartót
ha alul megnyomsz egy gombot.

2019-02-20

Nagy Vendel Számítógép című versét elmondja Jaksi Hapsi gépi hangon:
<https://www.youtube.com/watch?v=FomiQB4F9w>

2019. április 06.

51. ZENGŐ HARANG

Leng, zeng, cseng
a kis lélekharang,
giling galang,
hallgasd csak, mit sugall,
égi malaszttal
oltárnál marasztal.

Búg, zúg, kondul,
gerendáján recsegve jajdul
a mázsás nagyharang.

Házát, földjét, szőlőjét,
ércét, pénzét, tőkéjét.

A harang nem vonós hangszer,
húzója csak kenderkötél,
néha játszik vele a szél,
mégis évszázadok óta
hívók szívében él.

Jelzi, mikor megszülettel,
hogya esküvőre mentél,
mikor gyermeket temettél,
háborúba hív szavával,
jelzi, ha a víz az árral
szalad ki medréből,
hátán a gáttal.

Félreverik a harangot,
hogya tűz öli a zsuppot,
mikor éles fegyverekkel
tör reánk az ellen,
földbe ássák golyók ellen,
hogya meg ne repedezzen,
onnan végül kiemelve,
hangja kondul győzelemmel.

Régen jelzett mindeneket,
hirdetett bút s örömöket,
jelzett gyászt és veszedelmet,
hogya tégedet temettek,
akkor is ha leprás csenget,
lovak nyaka csengőt lenget,
halk szánkódnak utat enged.

Hangja felhallik az égig,
földi, égi istenségig,
őrangyalok elkísérik,
mikor gyászos életed végét kondítja,
azt csendíti:
ringye rongya, ringye rongya.

Dicsően zeng a harangzúgás,
hirdeti, hogy áll még hazánk,
szívünkben még ég a parázs,
ám ha jéggé fagy a varázs,
elhalkul a harangozás.

Magas templom tornyából
bús, öblös hangja száll,
lengedező bronz monstrumon
gúnyos kacajjal hintáz,
nevet a torzó Quasimodo,
egyedül ő csak az
ébren álmodozó,
mindig búsuló harangozó,
ki süketen is hallja,
a szerelem hívó dalát.

Ilyenkor felcsendül
az utolsó remény,
ez a végső esély,
minden megbocsájtatik,
a bűn is, és az erény,
ez a belső harmónia,
egy magasztos szimfónia.

2020. június 05.

A tegnapi ünnepi harangozás ihlető emlékére.

52. BOSZORKÁNYTÁNC

A BOSZORKÁNYOKNAK ÉS A FŐÖRDÖGÖKNEK

Csörren a dob
A boszorkány táncol.
Szoknyája lendül,
Ha perdül százszor...
Boszorkányok gyülekeznek
Boszorkányszombaton.
Szipirtyók és s Szipirtyókák.
Látszani engedik
Lápi rémek vigyorát.
Csörren a dob,
Az ördöglány táncol.
Szoknyája lendül,
Ha perdül százszor.
Ördögkerékhez
Fekete macskát láncol.
Homokóráján pereg
A szürke homok,
Mint parti fővenyen,
Elomlanak a nyomok.
Pattog a tűz,
Vörös-sárga lángja lobog.
Ördögfiak kezében
Peregnek a dobok.
Férfiak meztelen talpa
Ütemre dobog.
Ősi kovácsok tüzes
Szelleme forog
Itt ebben a táncban.
Énekszó csendül,
Szoknya ránca rezdül.
Sziporka villan,
Vörös fejű ördögök
Ezüstszarva csillan
Pokol tüzéből
Kénköves füst illan.
Fekete kondérban
Bájital rotyog,
Kígyómáj és békaháj,
Kormos padlón
Láncos bot kopog.
Boszorkák szaladnak
Az izzó parázson át,
Testük bujaságra csábít,
Ruhájuk lobot vet,
Levetik, sarokba dobják.

Meztelenül folyik
Tovább a tánc.
Főördög kezében
Csörög a lánc.
Önkívületében
Csókot vált a
Vonagló nőikkel.
Az orgia éjfélkor
Tetőfokára hág,
Senki nem alhatik.
Míg az eszelős tánc
És a zene
Lelohad hajnalig.
Csak egy gyertya pislog,
Mutatja az utat.
Bódult pokolnépek
Falnak dőlve horkolnak,
Mindegyik kimulatta magát,
S káromkodtak egyet:
„Az angyalát.”
S a zizegő szalmán
Sorba lepihennek,
S kéngeztől hurutos
Tücskök hegedülnek.

2019. május 21.

53. NYÍLNAK A HIBISZKUSZOK

EMLÉKKÉPEK

Nyílnak a hibiszkuszok,
kusza koszorúba fonva,
mint megannyi mirtuszok,
gubancos kócosok.

Él még a szekszárdi virágom,
mit magam után hagytam,
gyermekem örömeire adtam,
örökös megőrzésre,
mikor elhagytam a kedves hont,
híveim feledve,
a hőn szeretett meleg Földet,
a kihűlt régi otthont.

Új vidékre vágytam,
csodákra, kihívásra,
hegytetőkre hágtam,
folyó látványára,
mi messzire vihetne,
érző boldogságra.

Kinyílt egy ablak,
és ajtó a világra.

Minden évben újra nyílnak
a színpompás hibiszkuszok,
mutatni akarják,
nem feledtek el most.

Erősödik fája
barna ládájában,
gyökerei kusza táncot lejtene,
sarjadnak dédunokái
levél takarásban,
Mutatja éveit
évgyűrűk karimája.

Magasra veti fejét
bimbózó virága,
rózsaszín ruhában,
körbe lengi tánccal
sötétzöld uszályban
illatorgiája.

Öntözik földjét mély kutak
éltető vizével,
az itt maradt rögök
mutatják az utat,
hol szirmok hullanak,

szívemből egy darab
mégis csak ott maradt.

Májusi szellő hozza
virágillatukat,
köszöntik örömmel
gyöngykönnyű gazdájukat.

Szekszárd, 2021. május 15.

Sz. Klárinak ajánlom szeretettel

54. TESTAMENTUM

AZ ÉLET ÉS A HALÁL PARÓDIÁJA

Temetésemre:

Nevünk megcsúfolói,
Apám, Anyám megkínzói,
Öcsém arculcsapói,
Érzelmeim kigúnyolói,
Kerítésünk átugrói,
Gyermekekcsink eltolói,
Boroshordónk ellopói,
Vörösborunk megivói,
Életünk megkeserítői,
Kutyánk, macskánk megölői,
Kenyerünk megsavanyítói,
Leányaim gúnyolói,
Ne jöjjenek el.

Egyébként az aktusra

Minden rendes embert elvárok

Kérés: Senki ne hozzon virágot.

Azért ne pusztuljon el semmi

Csak mert én elmegyek.

Mindenesetre,

Elkezdtem árulni

Temetésemre a jegyeket,

Elkerülve a csődületet.

Ingyér meg sem halok senkinek,

Létem drágán adom,

Mert hát ripacs vagyok.

Síromnál halk zenét játsszon a zenekar,

Azt, amit akar.

- Közelebb, mindig csak közelebb, hozzád Istenem.

Harsona szóljon

Mikor a lelkem a magasba száll,

Az örökkévalósághoz,

S kacagjon a halál.

Távolban körhinta keringjen,

S a végén húzzák a tombolát,

Mindenképpen ingyen.

S lassú, andalító zenével

Elindul velem a menet,

S megrengetem a hegyeket,

Akár egy eszeveszett.

Van számodra még egy ajánlat,

Az élet csak paródiája a halálnak.

Mindenképp nagy siker volt,

Háromszor húzták vissza a koporsót.

Meghalnak az élők,
Szaporodik a holt,
Örökké élnek a temetők.

Márványkőbe vésve,
Aranyfüsttel festve,
Dőlt betűkkel ez áll:

Testem e Földbe,
Lelkem a Mennybe,
Szívem szívetekbe száll.

Szekszárd, 2018. 02. 26.

55. JÁNOSÁLDÁS

BÚCSÚ AZ ÉLETTŐL, HALÁLTÓL,
KÖNYVTŐL, FÖLDTŐL ÉS TŐLETEK

Búcsúzól koccintsunk pohárt
így ünnep után,
éljen a barátság,
kedves egészségekre.
Köszönjük, hogy eljöttetek,
asztalunkhoz leültetek,
bennünket megértettetek,
sokat segítettetek,
Isten Veletek,
legyetek szépek,
és kövérek,
és egészségesek,
Máskor is jöhettek,
ha jöttök lesztek,
ha hoztok esztek.
Igyatok, egyetek,
minket is szeressetek,
semmit nem ígérhetek.
Jót ne halljunk Felőletek,
ha messzire mentek,
rólunk semmit ne terjesszetek,
azok se örüljenek,
Mert a jó, az mindig gyanús.
Örömmel elviseljük,
ha Nektek sem
sikerül minden,
Legyetek bátran
jobbak, mint az átlag,
jövőre is várunk
szívvel Titeket,
egy demizson bort
azért még vigyetek.
Isten vezérelje a jámbor híveket.
Utolsó gondolatom az óévről,
örökre elmúlt.
Kívánságom az új esztendőre,
szerényen csekélyke,
nem lesz semmiféle új,
boldogulj!

Szekszárd, 2021. december 20.

VÉGE, ENDE, KONYEC, END, FIN, FINÍTÓ